

Maria Dorina Pașca

Dăruind povești...

(Antologie de literatură pentru copii)

Maria Dorina Pașca

Dăruind povești...

(Antologie de literatură pentru copii)

Editura ARDEALUL

Târgu-Mureș, 2016

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PAȘCA, MARIA DORINA

DĂRUIND POVEȘTI... /

Maria Dorina Pașca

Târgu-Mureș: Editura **Ardealul**, 2016

ISBN 978-606-8372-46-4

Consilier editorial: *Eugeniu Nistor*
Tehnoredactor: *Alexandru Nistor*
Secretar de redacție: *Rozalia Cotoi*
Copyright © *Maria Dorina Pașca* 2016
Apărut 2016

De început...

*Cele de față se doresc a fi o bucurie și semn de prețuire față de el, **Măritul Copil**, dăruindu-i pentru anii frumoși ai copilăriei **Taina** cuvântului scris, astfel încât poezia și povestea ce-au adus atâta încântare, aventură, râs și voie bună, să-i aparțină astăzi, prin cele ce vor fi citite, începând de la pagina ce urmează.*

Vi le dăruiesc, poveste după poveste, poezie după poezie, iar dacă nu vă ies la numărătoare,... o sută, paginile albe cuprinse în carte, vă aparțin.

Așa că: „Poftă bună la citit, povestit, desenat și creat!...”

De Moș Crăciun!

Autoarea

Alfabetul se învață din povești (1993)

Anotimpurile

Andreea e prietena mea. De câte ori ne întâlnim, îmi spune tot ce născoceste. Iată ce mi-a spus acum câteva zile:

- Știi ce am găsit azi? O poveste! Stai să ți-o spun:

*„Demult, demult, trăia un împărat ca toți împărații și-o împărăteasă ca toate împărătesele. Pe împărat îl chema **ANUL**, iar pe împărăteasă **ZIUA**. Și aveau patru fete. Prima era **PRIMĂVARA**. Când s-a născut ea, pământul s-a acoperit cu o rază de soare, ghiociei și-au scos capul din fulare, iar pomii râdeau de înfloriți ce erau. Când s-a ivit pe lume **VARA**, pământul s-a îmbrăcat în holde, iar soarele și-a pus cercei de cireșe la urechi. **TOAMNA** s-a ivit după suratele ei, atunci când livezile s-au înmiresmat de roade, iar viile purtau ciorchinii mari de struguri. **IARNA**, sora cea mai mică și-a urmat surorile, albă ca un mărgăritar. Au crescut toate ca-n povestea aceea pe care mi-ai spus-o tu, într-o zi cât altele în nouă.*

*Și nu peste multă vreme le-a venit rândul la măritat, că, de nu le era ușor părinților cu atâtea fete **PRIMĂVARA** își găsi mire pe **MUGUR**. La nunta lor, au venit toți ghiociei, brândușele și*

toporașii de-au nuntit șapte zile și șapte nopți. VARA prinse drag de SOARE și holda de grâu le-a fost casă. TOAMNA îl îndrăgi pe BELȘUG, când crengile pomilor se aplecau, să mulțumească pământului pentru roade. IARNA luă de bărbat pe CRIVĂȚ, făcând mare bucurie la curtea împărătească.

De la nunta lor vin. Știi ce frumos a fost! - am invitat pe toți deseară la noi. Ei! Ce faci? Vii sau îmi pregătești vreo nouă poveste!

Bună – alună, într-o căpșună

Povestea pe care vreau să v-o spun, am auzit-o în aerobuzul spre lună. Cum? Voi n-ați călătorit încă cu el? Nu știți de unde să-l luați? Păi... ajungeți în vârful unei „floarea – soarelui” îi spuneți „bună – dimineața” unei petale și ea vă urcă în aerobuz. Așa...

Cică odată, o bună-alună își pierdu casa. Nu știa cum se rătăcise, dar nu mai găsea pădurea. Adică, pădurea se mutase și cum nu lăsase frunză-n loc, nu știa unde să o caute. Așa că, porni în căutarea casei. Și, nu știa ce se întâmplă în jur. Pe unde trecea, florile vorbeau la telefon, firele de iarbă jucau fotbal, drumurile treceau prin aer, animalele umblau îmbrăcate, iar păsările cântau după note. Și toți se întrebă: oare unde o fi pădurea? Soarele nu

mai asfințea, ci stătea de vorbă cu luna, iar ariciul umbla fără cojocul de țepi. Și, iar porni după casă. Oare cât?

Drumul părea ușor la mers. Își cumpărase în vară o pereche de sandale cu elice, iar curbele le lua cu „liftul”. Așa se făcu că, la o curbă era cât pe ce să intre într-o căpșună. Cât era de mare? Păi, **BUNĂ** – alună, înălțându-se pe vârfuri, ajungea doar la primul gemuleț al căpșunii. Și uite, se uită mai bine. Oare aici se mutase pădurea? Să sune? Unde o fi ușa? Dar numai că se uită spre căpșună, că aceasta se și deschise.

Intră, dar se trezi pe tavan. Aici, toate erau ... altfel. Prin uși se putea vedea, geamurile țineau loc de masă, scaunele erau scări, într-un colț se mutase școala de căpșuni și toată lumea făcea gimnastică de dimineață.

Și ...

Noroc că **BUNĂ** – alună se trezi din somn. Oare visase? Cu siguranță!... Uitându-se bine, recunosc buzarul în care-o uitase **BARBU**, când se grăbi să prindă ... aerobuzul spre lună.

Dar pădurea? Unde-o fi pădurea?

Cornul Lunii

*În casă e cald. Bunica pregătește ceva dulce. Miroase a scorțișoară, lămâie, nucă și a dulce de bunică. Ochii noștri privesc mâinile bunicii. Ele povestesc în aluat forma **cornului** Lunii:
„Se face-un fir,*

*Apoi desfir,
un capăt de nor
îi povestesc,
și îl descânt
în palma mea
și-l rostuiesc.”*

*Îl ia bunica, ca pe mine în brațe, și-l așează în patu-i cald. Îi e somn **cornului** Lunii! Adoarme-n tavă, apoi, miroase a bine. Cuptorul îl rumenește, iar degetele noastre n-au astâmpăr. Cum e oare **CORNUL** cald?*

*Buzele prind roșu de cireașă, iar ochii bunicii zâmbesc. E prima tavă din **cornul** Lunii și bunica ne adună-n juru-i:*

- E a voastră, copii!

*Între buze, **cornul** Lunii a rămas... **CORN** cu nucă. E gustos nu-i așa?*

Degetele Dorinei

*Cică era odată, cu vreo două săptămâni în urmă, o **Dorină** la grădiniță care nu vroia să se spele pe mâini:*

*-Nu pot, ascunzându-le în buzunare. Apa e rece, săpunul e mare, prosopul pare cât covorul din camera mea. Dacă-mi ia **degetele** cu el? Nu, nu pot și se trăgea prin ușa spălătorului. Și uite așa, **Dorina** se ferea, să-și spele degetele:*

*-De ce ne ții nespălate? auzi **Dorina** un murmur.*

-Cine a vorbit? întreabă privind în jur.

*-Noi, **degetele** tale. Privește-ne. Uită-te bine la noi.*

Cel mare se îndreptă cu greu:

-Pe mine, m-ai lovit de măsuță și-ai uitat, să-mi spui „te rog să mă ierți”. Știi că sunt cel mai mare și că de mine asculta întreaga palmă?

- Cu mine ai arătat ieri pe stradă. Sunt arătătorul, dar nu mă mai spune la toată lumea. Și apoi, privește-mă. Sunt plin de dulceață. M-ai făcut linguriță. Și vrei, să mă lași nespălat?

- Sunt mijlociul familiei și uiți să-mi tai unghia. Mai și zgârii câteodată. Apoi, mă bagi repede în gură. De când sunt biberon?

- Inel-inelar-curelar, sunt al doilea de la coadă. Te ajut, să te îmbraci și tu uiți, să mă folosești când mănânci.

- *Cel mai mic sunt eu. Tot timpul merg la grădiniță. Știu multe poezii. Tu de când n-ai mai învățat o poezie? Și se ascunse după curelar – inelar, roșu ca merele din geanta **DORINEI**.*

DORINA ascultă povestea din palmă. Uită să-i ceară iertare degetului mare, arătătorul era plin de dulceață, unghia netăiată la mijlociu, iar inelarul și cel mic stăteau supărați. Privindu-le, se apropie de chiuvetă. Dădu drumul la apă:

- *Mulțumesc, **DORINA**, de când te așteptăm noi: apa, săpunul și prosopul.*

*De atunci, nimeni nu-i mai amintește **DORINEI** de poveste și parcă, toate s-au petrecut foarte demult, cu vreo... două săptămâni în urmă.*

Expoziția

*Își simți imina bătând ca un ceasornic. Mai făcu o roată cu ochii în toată **expoziția**. **EUGEN**, colegul nostru din clasa I-B, iubea caii. Și apăreau ei, caii, pe orice petec de hârtie. Frumoși ca o poveste veneau de peste tot. Fiecare se știau în felul lor.*

Acum, stăteau rânduși și cumiși în ramele - potcoavă potrivite de perete. Ce s-ar întâmpla dacă i-ar scăpa din mâini?

Se vede că nu întotdeauna caii îl ascultau, să-l aștepte în blocul de desen. Lumea era mare, nu? Și-așa-l găsi domnișoara

învățătoare pe „Rază de soare” împărțit într-o problemă și-un **exercițiu**: cap, coadă și egal.

Îi zise doar atât:

-Nu știi, dacă toți caii tăi o să-nvețe cititul și socotitul. Adună-ți herghelia și pregătește-te pentru **expoziție**.

Eugen luă caietul cu socotitul și-l scutură în blocul de desen. Se auziră zgomote de potcoave, nechezat și-apoi o cheie la curtea împăratască ținutui herghelia. Și așa începu **Eugen** să-și adune caii. Unii nu-i dădeau pace nici noaptea:

-Hei! scoală-te stăpâne! Uite, mie mi-ai uitat un cui nebătut în potcoavă!

-Pe mine m-ai lăsat în trei picioare...

-Eu n-am o ureche...

-Coadă mea unde-i?

-De ce e coada mea verde? Sunt „Primăvară”? și nu conteneau până ce **Eugen** scoțând de sub pernă, herghelia din bloc, acoperea „lipsa de boturi, cuie, copite, potcoave” căutând poate ochii săi albaștri!

Acum, totul este pregătit. Nasurile lipite de vitrina **expoziției** erau nerăbdătoare. Acum ...

Feciorii împăratului

În grădina de legume e liniște. E ora de somn pentru toată lumea. Doar mătușa „gulie” se uită cu grijă spre floarea soarelui. Oare când și-o fi întors pălăria?

*Din stratul vecin auzi șoapte. Cine nu respectă orele somnului de după amiază? Iar **MORCOVUL ȘI PĂTRUNJELUL**? Iar caută și vorbesc?*

Și mătușa „gulie” își aminti cele aflate de la bunica ei:

*- „Un împărat trăia odată într-o împărăție îndepărtată, mândru de **FECIORII** lui. Nu le pusese nume, că nu erau alții mai mândri ca ei, înalți, frumoși și cu plete lăsate pe umeri. Și, pe zi ce trecea, se făceau tot mai frumoși, așa că împăratul, temându-se de sfârșitul vieții, le spuse:*

-Dragii mei, în grădină sunt bine ascunse comorile împărăției. Ale voastre sunt după moartea mea. Nu le veți folosi și stăpâni decât dacă le căutați împreună. Dacă nu-mi ascultați cuvântul, vă veți preface în verdețuri, iar comorile vor fi de negăsit. Să le căutați cu băgare de seamă.

Dar, neascultătorii împăratului, lacomi cum erau, se și apucară de lucru, singuri. Și cu cât săpau mai adânc, comorile erau de negăsit, iar ei, unul se făcea tot mai alb și subțire de mânie, iar celălalt, roșu și îndesat de supărare. De pletele lor, ce să mai

vorbim? Încetul cu încetul se făceau tot mai tot mai verzi și mai crestate.

Se spune că împăratul, dimineața, nemaigăsindu-și **FECIORII**, coborî supărat în grădină, unde văzu două verdețuri noi după frunze. Își recunosc **FECIORII** și numai pe dată le dădu nume:

- Celui alb și slab ca un lujer – **PĂTRUNJEL**, iar celui roșu și voinic ca un urs – **MORCOV**”.

De atunci, se tot aude gălăgie după amiază.

- Oare le-o fi găsit? Făcu mătușa „gulie”, nemaiauzind nimic din partea lor de grădină sau dorm obosiți?

Ghemele jucăușe

În culcușul cald și moale de lângă sobă, **GIORLAU-MIORLAU** toarce. Ce toarce? Toarce fire cu șoricei și, ați ghicit, cu desene animate. Ce! El n-ar putea fi Tom? Că de!

Dar acum, toarce subțire și așteaptă. Ce? Aventura! Vrea să-l întrecă pe Tom. Deci, **GIORLAU-MIORLAU** la pândă.

Bunica își așează cu grijă scaunul lângă sobă, aducându-și aproape coșul cu **gheme**. Năstrușnice **gheme**. Uite! **GIORLAU-MIORLAU** a deschis ochii pe... ele. Îi dă botul să zâmbească. Tom

e nimic pe lângă el. Ce-i asta? El vroia unul și aici sunt patru. Dar ce împletește bunica?

***GIORLAU-MIORLAU** n-are timp de povestit. **Ghemele** l-au înconjurat și-s gata să-l prindă in firele lor. Așa, să se joace și ele că **GIORLAU-MIORLAU** le-a scărmanat de multe ori. Cel roșu îi trecu peste labele din față. Deci modelul, una pe față; cel negru – una pe dos, albul peste coadă cu model; și galbenul peste bot, una peste bot. Așa: una pe față, una pe dos, una la coadă, alta la bot. Fedeleș, **GIORLAU-MIORLAU** se trezi sub masă, cu **ghemele** alături jumătate ...tricotat. Uf! Oare bunica nu vede?*

*- Ei, **GIORLAU-MIORLAU**, ce-ai pățit? făcu bunica râzând și scoțându-l de sub masă. Hai să te despletesc că rău ai ajuns dacă se joacă și **ghemele** cu tine. Mai vrei filme și-aventură?*

*Acum, **GIORLAU-MIORLAU** stă cuminte, departe de sobă și privește spre foc. Aici nu mai vin **ghemele**, **gândește**, urmărindu-și „modelul” uitat pe blăniță.*

Da, mai știi!

Hai - hui!

*-**Hei!** Cine știe? Făcu **HOREA**, certându-și prietenii de joacă adunați în jurul lui.*

- Ce? Și toți ochii întrebară.

- *Ce-i **HAI-HUI**?*
- ***HAI-HUI**? Aceiași ochi se minunară.*
- *O fi prăjitură?*
- *Nu, că-i cuvertură!*
- *Nume de ghiozdan?*
- *Dacă-i buzunar?*
- *Poate-i nume de planetă!*
- *Ori cometă cu lunetă!*
- *Eu gândesc că-i...*

*Și numai atunci, **HOREA** și prietenii lui îl văzură pe **HORAȚIU**. De! El nu mai stătea demult cu picimea. Era acum, în clasa a II-a. Da, se vede că tot îi mai iubea de venise, să-i vadă. Așa că...*

- *Ce? Se auzi roata **horii**.*
- ***HOINĂREALA**. A umbla așa, cu gândul, când pe soare, când pe lună; povestind apoi c-o floare sau alună, ori c-o gumă să ștergi praful de pe-un drum, făcut pe-o coadă de cometă ca rezervă de navetă.*
- *Și primește așa, pe-oricine? abia șopti **HORTENSIA**.*
- ***HAI-HUI**? așa în **HOINĂREALĂ**? întrebă **HORAȚIU**.*

*Dar, nimeni nu-i auzi răspunsul. Toți, căutând cometa-navetă, plecară, să mai găsească un strop de **HAI – HUI**, așa, de **HOINĂREALĂ** pe o planetă unde să le fie dor de Pământ. **HAI – HUI!***

Iarbă, iarbă, fir de iarbă

-Ocrotește-mă! Nu mă călca! se auzi un glas subțirel.

*-Cine a vorbit? întrebă **IONUȚ** din grupa mare, privind în jur.*

*-Eu, **firul de iarbă**, îi răspunse același glas subțirel.*

*Doar atunci, **IONUȚ** observă că era gata să calce **iarba** și florile din parc.*

*-Știi cine sunt eu? întrebă **firul de iarbă**. Dacă nu, atunci ascultă „Într-o împărăție tare demult, trăia o femeie pricepută la țesut. Așa se făcu, că împăratul o chemă la împărăție, dându-i să țese covor din flori și raze de soare. Coșurile o așteptau lângă război, doar razele de urzeală lipseau. De unde să le ia? Văzându-o necăjită, soarele împrumută femeii câteva raze și aceasta se și apucă de țesut. Galbene cum erau, începură s-o ardă la degete pe țesătoare. Și, ca să le stâmpere focul, femeia le stropi cu apă limpede și-albastră ca cerul. Vai, ce supărare! Firele de soare se făcură **VERZI** ca tulpinile și frunzele florilor. Femeia le prinse între degete. Ce moi erau! Și ce frumoase! Florile se prindeau parcă singure în țesătura războiului făcând-o și mai frumoasă.*

-Unde sunt razele de soare? făcu împăratul, privind țesătura din război.

-Mă ardeau la degete și le-am stropit cu apă. S-au făcut verzi spuse femeia privind spre frumusețea țesăturii.

Împăratul supărat, se apropie de război cu gând rău:

-Am să-ți rup țesătura, femeie! Nu mi-ai ascultat porunca. Când auzi aceste vorbe, femeia se supără.

Împăratul întinse mâinile spre război să rupă țesătura, dar femeia șopti:

*-S-acoperiți pământul, fire verzi. Să vă zică **FIRE DE IARBĂ**, surori cu tulpinile și nimeni să nu vă poată scoate din pământ. Unde v-ați rupt să creșteți la loc.*

-Și împăratul văzu cu uimire, că în locul războiului, fire mici, scurte și verzi, presărate din loc în loc cu flori, cuprinseseră întreaga împărăție. Încercă să le rupă, dar creșteau la loc tot mai verzi și mai frumoase.”

*Acum, privind în jur, **IONUȚ** mângâie cu grijă **firul** plăpând de **iarbă**. Era raza de soare, stâmpărată cu strop de apă.*

Îhî! Îhî!

-Te-ai spălat pe mâini? întrebă bunica, nepoțelul într-o dimineață.

*-**ÎHÎ!** răspunse acesta, arătându-și mâinile.*

*Bunica își cocoță ochelarii pe nas să vadă mai bine, că, de auzit, auzise. Auzi! **ÎHÎ!***

-Poftim la masă.

*-**ÎHÎ!***

*Așa deci? Dragul ei nepoțel făcea economie de vorbe. Ei! zâmbi bunica, las că te „**ÎHÎ**“ eu și încep, să strângă masa. Nepoțelul ridică privirea spre ochii bunicii, dar aceștia:*

*- **ÎHÎ!***

*-Ce-o fi asta? De foame îi era foame, dar parcă nu putea vorbi. De ieri de la grădiniță, îl luă nu știu de la cine pe „**ÎHÎ**“ și acum:*

*-**ÎHÎ!** răspunse bunica, aranjând vaza cu flori pe masă și privindu-l supărată.*

Ochii i se umplură de lacrimi, își umflă odată obrajii și le dădu drumul cuvintelor.

*-Bunico, iartă-mă. L-am luat fără să vreau cu mine pe „**ÎHÎ**“, dar nu mai fac. Bunica începu, să așeze masa. Acum, nepotul ei mânca liniștit. La o vreme, se auzi o bătaie în ușă. Tresăriră amândoi.*

-Cine-o fi așa de dimineață? Cine- i?

*-**ÎHÎ!** I se răspunse.*

Se priviră amândoi zâbind, apoi răspunseră:

-Nu-i nimeni acasă. N-avem nevoie.

Și **ÎHÎ** plecă la altă ușă, poate acolo bunica nu-și cocotează ochelarii pe nas, s-audă mai bine.

Jucăriile

Pe **JENI** am întâlnit-o chiar în prima vizită la cămin. Nu știu cum îmi ieșise în cale, dar ochii ei ca doua mărgelușe fermecate mă priveau:

- Ce mi-ai adus? Întrebă, prinzându-mă de mână.

Mâna rămasă liberă începu, să alerge prin buzunare.

Se opri la cele largi ale hainei, apoi în cele înguste ale fustei:

- Prinde-le!

Și din buzunarele „buzunărite” apucaseră, să vadă bucuria fetei: bile, biluțe, mașinuțe, flori uscate, prichindei, pietricele, bucățele, micșunele, **JUCĂRII** pentru copii.

- Gata, făcui bucuroasă că în sfârșit au ajuns și la buzunarele mele, „libere”.

JENI le primi toate în mânuțele ei și începu să împartă.
Ce? **JUCĂRIILE!**

- Biluța albastră e pentru **JEAN**. Îl cheamă Ionel, da noi, facem franceză, așa că, e **JEAN**.

- Flori uscate, parfumate, gemenelor: Ina și Nina. Toată ziua șoșotesc ca niște florărese la colț.

- *Năstureii se duc frumușel la locul lor pe cămașa lui **JENEL**.*
 - *Ah, mașinuțele și le rânduie ca la concurs, lui **JIANU**, șef de garaj.*

- *Pietricelele, grăsuțelor din groapa mare să mai sară și ele șotron că...*

Și uite că, nu-i mai rămase nimic de împărțit din ce adăpostise în palmele ei. Îi priveam ochii și mă gândeam dacă n-o să... plouă.

- *Și tu! Șopti eu.*

- *Eu? îmi răspunse **JENI** cu privirea veselă. Aștept și mâine aici și sunt sigură că vei veni și ce vei scoate din buzunare?!*

Dar n-apucați sfârșitul că în fața mea nu mai rămăsese nimeni.

*Oare unde dispăruse **JENI**?*

Kim, bucuria circului

La noi în oraș a poposit circul. E o larmă de nedescris. Animalele fac frumos de pe afișe, iar muzica dansează pe străzi. Circul nu vine în fiecare zi.

*De dimineață, copiii au luat în primire cuștile animalelor, după ce s-au rotit în jurul lor preț de un ceas. Doar că, toate privirile se opresc pe **KIM**, elefantul. El e bucuria copiilor și a circului. Deseară va fi vedetă. Acum, stă și se odihnește. Urechile mari par adormite, trompa, bună de adunat apa la bloc după uituci,*

colții de fildeș plini de podoabe nemărturisite, iar peste ochi, pleoapele grele adună povești. Oare ce prinț i se va urca în spinare deseară? Dar, până deseară nu mai e mult, căci la circ timpul zboară cu trapezul.

Uite! Sub cupola circului, luminile se aprind una câte una. Bat tobele și-apoi liniște. Apare **KIM**. Luminile îl scaldă. Cu pasu-i greu ajunge în mijlocul arenei. Și iarăși tobele:

bum-bum-bum- /- bum-bum-bum

KIM se lasă pe picioarele din față și apoi pe cele din spate. Cred că și muștele au uitat, să bâzâie... Și din jilțul prins pe spinarea lui **KIM** se ridică încet, încet...

Aplauzele nu mai continesc. **KIKO**, o mică maimuțică coboară pe trompa lui **KIM** ca pe topogan. Uite-o! Acum a ajuns să facă slalom printre picioarele lui **KIM**. **KIM** îi pregătește o surpriză. Ha! Ha! Îi face duș. Cu trompa, **KIM** o urmărește pe **KIKO** ce se ascunde printre spectatori. Acum oare cu cine se joacă **KIM**?

Lumea aplaudă. Cei „spălați” se simt fericiți. Între ei **KIKO** aplaudă și râde, iar **KIM**, bucuria circului și-a serii, culcat pe picioarele din față, o așteaptă să se urce-n jilț

- Gata prințeso- **KIKO**, gata, la culcare, par a spune ochii lui **KIM** urmărind-o cu bunătate.

Livada

*E toamnă. Soarele își face loc cu greu printre brațele **LIVE-ZII**. Pline de rod și Doamne ce mireasmă au degetele toamnei!*

Pomii stau la sfat de dimineață. Care e vestea? Păi, scările, coșurile și vorbele copiilor le-au auzit aseară. Spuneau doar atât „mâine culegem”.

*- N-am să las, o nucă, să se desprindă din coama mea de crengi și frunze, făcu războinic, **NUCUL**.*

*- Mi-e indiferent. Tot gem de prune o să ajung! Acum sau mai târziu mă voi acri ca o **PRUNĂ**.*

*- Ce bucurie pe copii! Le voi spune povești cu merele de aur, Alba ca Zăpada și-apoi, copt, necot nevoie mare, la cuptor sau în compot. Da, bun, proaspăt și la iarnă cine-o fi? **MĂRUL**-măr!*

*- Ce mă fac începuse să plângă para. Toți vor spune: „Pică pară mălăiață-n gura lui Nătăfleată”. Eu să trag toate ponoasele pentru toți, tot eu. Of! Of! Of! Rău e să fii **PARĂ**.*

Soarele se-ngrozi și se ascunse repede după un nor. Ce ți-e și cu pomii ăștia! Vorbesc de parcă ar fi oameni!

*- Ia, spală-i norule și potolește-i! Mai adăugă soarelele privind **livada**.*

*Și ultima ploaie spală gândurile **LIVEZII**, umplând coșurile cu rod bogat.*

Margareta

*Mariei îi plac florile. În fața casei are o grădină cu flori. Sunt de toate. Și **MARGARETE** și trandafiri, **MUȘCATE** și bujori, garoafe și lalele, busuioc și narcise, zambile și viorele, brândușe, până și albul ghiocel și-a găsit locul aici.*

Acum, le privește. Ia te uită! Oare ce-i șoptește trandafirul bujorului?

- Vecine bujor, poți avea astăzi grijă de fiul meu „bobocul”?

- Cu dragă inimă făcu bujorul, scuturându-și petalele. Da unde?

*- Cum, n-ai aflat? sări în vorbă de pe rândul celălalt, **mătușa MUȘCATA**. La spectacol!*

- La spectacol! Se mirară la rândul lor firele de iarbă.

*M-a invitat **MARGARETA** azi după amiază la spectacol. Știți că ea e balerina grădinii? Astăzi are marele rol în grădina din parcul orașului și...*

- Ne iei și pe noi? s-auzi glasul grădinii.

*Așa că, doar unchiul bujor rămase acasă să aibă grija „bobocilor”, iar restul, scotocind prin dulapurile de frunze își prinseră raze de soare în petale și... la spectacol. În rochia-i de petale albe **MARGARETA** se unduia în șoapta vântului. Trupul subțire aluneca pe zâmbetul apei, iar raza de soare îi cuprindea*

mijlocul cu strălucirea ei. A fost cea mai frumoasă, iar aplauzele nu mai conteneau. Până și băncile parcului s-au simțit onorate, iar florile grădinii erau mândre de balerina lor.

*Spre casă, firele de iarbă îi făcură covor, iar romanița șoptea celor de la porți, că, e nepoata balerinei – **MARGARETA**.*

*Seara târziu, grădina asculta povestea balerinei, iar „bobocii” priveau pantofii de dans ai **MARGARETEI**. Oare erau fermecați?*

***MARIA** își privea cu drag florile. Degetele-i mângâiau petalele, iar gându-i, zbura la serbarea de mâine dimineață.*

Numărătoarea

*Din curtea păsărilor se aude un plâns ușor. Cine plânge? **NICUȘOR** stă pe o buturugă, își **numără** degetele și plânge. Nu mai știe cât a **numărat**. Puii se tot adună și împrăstie prin curte. Și nu știe câți sunt. Purceii guiță după hrană și găștele sunt în troaca cu apă. Și nu mai știe ce-a numărat.*

*Se supără pe pui. Ei au încurcat numărătoarea. Cinci rățuște, două găște, la **numărătoare-s șapte**.*

- Șapte și cu trei purcei număr zece, îngână **NICUȘOR**. Ei, vezi? Ieri a **numărat** douăzeci de pui. Dar acum? Cloșca iaca scoase încă patru pui în zori.

Își șterge lacrimile ușor și **numără** din nou uitându-se la cloșcă.

- Să nu mai scoți vreun pui pe mâine, că iar mă încurci la **numărat**. Cinci rățuște, două găște, trei purcei, douăzecișipatru de pui. Uite, acum i-a **numărat!**

NICUȘOR e vesel. Știți voi câți sunt în curte? Dar dacă mătușa – Cloșcă...

Omul de zăpadă

Se povestește că **odată**, într-o iarnă, **omul** de zăpadă își sărbători ziua. Cum locuia în fața blocului meu, își anunță invitații pentru **ora** patru după amiază.

Le rugase pe florile de gheață să împodobească ferestrele, soarele să aibă...gripă, streășina din colț să-i pregătească niște țurțuradă, comandă tortul din fulgi de nea, iar el, **omul** de zăpadă punându-și haina de nea, așteptă.

Și cum spune povestea, mare zarvă era la curtea... blocului. Oare ce daruri va primi? Cine vor fi invitații? Și fiecare căuta. **OANA** s-apucă, să curețe toate cratițele bunicii. Una roșie, mare și

cu coadă și-o margaretă, arăta bolnavă. Era tocmai bună. **OCTAVIAN** scoase dintr-o mănușă cu un deget, cinci pietricele de râu din vara trecută. **OLIMPIA** găsi două bucățele de cărbune în sertarul bunicului, iar **OVIDIU** îi făcu <<regim special>> lui Rilă Iepurilă, lipsă un mocov. Doar mătura lipsea. Și prin nu știu ce minune, în ușa blocului apăru o mătură. Gata.

Se făcu ora patru după amiază. **OCTAVIAN**, **OANA**, **OLIMPIA** și **OVIDIU** se opriră în fața sărbătoritului. Alb de emoție, **omul** de zpadă asculta urările, iar la ferestrele blocului, se ridicară perdelele. Îl iubea tot blocul. Apoi inviații făcură loc darurilor. **OANA** prefăcu cratița în cea mai frumoasă pălărie. **OCTAVIAN** îi încheie cu pietricele paltonul. **OLIMPIA**-i schimbă ochelarii, iar **OVIDIU** îi potrivi cu grijă nasul. Mătura ajunse cel mai frumos buchet din flori de gheață, iar **omul** de frumos ce era...

De bucurie, răsturnă tortul zăpezii și-ncepu să ningă. Copiii căscară gurile. Ce dulce era tortul! De atunci, **omul** de zăpadă își poartă doar iarna, darurile primite de la prietenii lui copiii, vecinii mei de bloc. Și cât de mult îl iubesc aceștia!

Pantofiorii

...Acum, se odihnesc la locurile lor, în dulăpior. Cât au mai umblat și astăzi!

-Hai să-ți **povestesc**, începutu dreptul, adică **pantofiorul** drept. Mai întâi, **PETRE** mi-a dăruit un șiret nou. De două zile nu mai aveam pentru că l-am pierdut în groapa cu nisip. Apoi, am plecat cu bunicul în grădină unde mai întâi am dat binețe pomilor abia stropiți. Știi că și pe ei, îi vede nenea doctorul și că, le dă picături când sunt bolnavi? Apoi ...

- Apoi, continuă stângul, nu te-ai curățat prea bine când ai venit din grădină, iar ștergătoarea te-a întors înapoi, parcă zâmbi acesta.

-Adevărat, dar mai bine spuneai că te-ai jucat cu **PISU –ZISU** și era s-l calci pe coadă!

-Da, însă eu vroiam, să spun cum era, să mâncăm și noi ardei umpluți cu sos, pentru că **PETRE**, în loc să ne lase la locul nostru, ne-a aruncat sub masă.

Și, obosiți de atâta **povestit**, se odihniră o clipă. Apoi, începură mai liniștiți:

-Mai interesant ar fi, să **povestim** cum am jucat fotbal după amiază. Ce-am mai alergat! În fața mea vedeam doar mingea și poarta Gol, goal!!!

-Și-ai zburat peste gard, la vecini, se porni pe râs stângul. **PETRE** nu-și legase șiretul și ...

-Și s-a uitat **PIRAT** - câinele, urât la mine. M-a scăpat **PAUL**, prietenul lui **PETRE**. M-a ridicat și m-a trecut gardul.

*Altădată, dacă am să mai pătesc una ca asta, am să mă supăr rău de tot pe **PETRE** . Știi cât de murdar eram!*

*-Da, dar ai văzut? **PETRE** a adus peria și crema și ne-a lustruit atât de bine, încât se puteau, toți puii Roșcatei oglindi în ochii noștri. Ce bine-i să fi curat!*

*... acum, e liniștit. **Pantofii** au adormit.*

Q și-atât

*Da, am înțeles. **Q** e **O** cu virguliță. Dar, de aici și până a nu mă lăsa pe mine, **Bobîță** din clasa întâi în pace, nu e mult. Când plec eu, hop și el. Ce văd eu, neapărat și el. Când stau eu, ce mai! **Bobîță** și **Codiță** strigă-un cartier întreg. Ascultați și voi copii, și-apoi:*

*-, Cântăresc cât un **chintal***

*Când beau **quik** de la Central*

*Stau în Franța la **Quimper***

Și învăț despre piper,

*Că se –aduce din **Quito***

Cu transport auto-moto,

*Apoi, tura e **Quebec**,*

Dup –o tonă de melc-melc.

*Chiar de tu, al meu **Bobîță***

*Îmi zici O cu virguliță,
Eu sunt Q-un franțuzit
Ce mănâncă ou prăjit.”*

Gata. Nu mai pot. M-aș ascunde orișunde, chiar și în povestea asta, numai să știu că, în sfârșit, a mea Codiță, Q a plecat la grădiniță. Cum? Ați dat copii, telefon la grădiniță și e acolo? Mulțumesc, mulțumesc. Acum, pot, să-mi pregătesc liniștit temele. Nu e ușoară clasa întâi!

Rândunica

*Ghiocelul, toporașul, brândușa, și vioreaia locuiesc împreună pe strada Primăverii. Sunt **rude** apropiate. Ghiocelul e văr primar cu toporașul, care e frate cu vioreaia, iar brândușa, mătușă bună tuturor. Oricine trece pe strada Primăverii le cunoaște casa. Aco-perișul e din mugur de cireș, pereții, scoarță de prun, ferestrele, floare de măr, ușa, frunză de păr, iar drumețul obosit ca vântul de primăvară, s-așează la odihnă în fața casei, pe banca din fir de iarbă.*

În zori, casa prinde viață și totul strălucește de curățenie. Ghiocelul și-a periat mantaua albă. Toporașul și-a lustruit pantofii, mătușa – brândușă și-a scos din dulapul de frunze, rochia violetă de bal, iar vioreaia își încearcă un nou taior de primăvară.

Acum, sunt gata. Așteaptă un oaspete drag. Vine de departe și e puțin obosit. Ghiocelul și toporașul i-au pregătit locul pentru cuib, sub streșina de muguri, vioreaia i-a comandat la croitoreasa din colț, o rochiță, iar mătușa brândușa se gândește la un fular din raze aurii.

*Un fâlfâit ușor din aripi și toți ai casei privesc ramura de măr. În catul ei, poposi oaspetele casei, sfioasa **RÂNDUNICA**. Îmbrăcată ca pentru concert, **rândunica** stă și privește. Ce frumoase sunt gazdele! Apoi, scoate de sub aripa dreaptă, darul pentru toți ai casei: pe frumoasa **PRIMĂVARĂ**.*

*În casa florilor de pe strada **PRIMĂVERII**, cu noul oaspete, a sosit **PRIMĂVARA!***

Străjerul împărătesc

*În iarbă, **SABINA** găsi un cărăbuș. Îl privi și-ntinse degetele spre el:*

*- Nu m-atinge auzi un glas **subțirel**. Acum, mi-am prins aripioare noi și nu mă pot mișca, dar aș vrea să-ți povestesc despre mine:*

*- „Știi, pe vremea împăraților, eu eram **străjer** împărătesc. Drumul de la poartă până la împărat îl făceam repede, parcă zburam. Și-atunci, înțeleptul curții a poruncit să-mi prindă un rând*

*de aripioare, să le folosesc numai când este nevoie și să nu le știe toată lumea. Privește. Le am pe sub hainele de **străjer**.*

*Și spre bucuria **SABINEI**, cărăbușul își desfăcu haina de **străjer** și apărură două aripioare ca de libelulă.*

*- Ești libelulă? Întrebă mirată **SABINA**.*

- Nu, răspunse cărăbușul. Înțeleptul curții o rugase pe libelulă să-mi împrumute niște aripioare. Din cele două, una mi-o dădu. Înțeleptul mi le croi pe acestea. Ce frumos aș fi dacă eram libelulă!

*Și cărăbușul își aminti de Prințesa Libelulă, când venise la curte; **soarele** îi limpezise rochia în mătasea razelor sale, iar el stătuse ascuns după perdea, să nu-l vadă. De atunci, cărăbușul oftează când o vede. Își întinde aripioarele dorind, să zboare departe, departe.*

*- Nu știi cumva o împărăție nouă? Întrebă el. Acum, am aripioare noi și – sunt un bun **străjer**. Poate acolo o să poposească într-o zi și Prințesa Libelulă să-i mulțumesc pentru aripi”.*

***SABINA** n-avu timp să-i răspundă. Cărăbușul și-ntinse aripioarele zburând spre o nouă curte împărătească, ca **străjer** cu dor de ...libelulă.*

Ștersătura

ȘERBAN e în clasa întâi. E foarte mândru de lucrul acesta. Primul **școlar** din blocul lui, e tocmai el, **ȘERBAN**. La **școală** îi place dar, azi e supărat. Păi să vezi:

„Azi, la ora de scriere, **ȘTEFANA**, colega mea de bancă, m-a lovit cu cotul, și-am greșit o literă. Uf, ce necaz! Tocmai când scriam așa de frumos! Ce să fac? Am luat repede radiera și m-am apucat de **șters**. Vai! **Ștersătura** s-a întins și la literele următoare. Parcă era o pădure în flăcări. Era, așa de urâtă foaia cu **ștersătură**, că-mi venea să plâng. Of! Și ce păcat că **ȘTEFANA** n-are codițe. Ar merita măcar o dată s-o fi tras. Dar ce să-i faci! Scot din penar lama, poate reușesc ceva. Dau să rad, când:

-Ce faci? Se auzi un glas. Acum vrei să mă tai? De **șters** nu m-ai putut și-acum? Dacă rupi foaia? Se poate! Și **ștersătura** se supără ducându-se în vecini.

Și uite așa, din cuvânt în cuvânt, **ștersătura** se întinse, iar în clasă se auzi doar plânsul meu:

- Ce s-a întâmplat **ȘERBAN**? Întrebă doamna învățătoare.

Ochii mei plini de lacrimi, îi arătară **ștersătura**. Doamna învățătoare zâmbi. Află vina: cotul, radiera, lama, iar pe **ȘERBAN**, după ce-l puse să-și întoarcă foaia, și-l învăță ca

altădată, să închidă greșeala într-o paranteză, îl mai rugă să scrie încă odată totul, cu grijă și atenție.

Acum, e pace, iar ochii lui ȘERBAN au sclipiri jucăușe. Ce păcat că, totuși, ȘTEFANA n-are codițe!

Turnul

*Ați văzut **turn** cu ochelari?*

*- Da, **turn** cu frișcă și morișcă?*

*- Da, **turn, turn** cu **turnuleț**?*

*Și uite așa, mă ține în „turn“ era să zic **TITI**, vecinul meu venit azi de la mare. Cu ochii încă deschiși doar cât scoicile și cu părul încă plin de nisip, **TITI** nu mă lasă să-mi văd de trandafirii din grădină:*

*- Da **turn** cu pălărie n-ai văzut? Mă rățoiesc eu la colecția lui de **turnuri**.*

***TITI** al meu, vecinul întors proaspăt de la mare, soare și iar soare, rămase așa, ca un **turn**, drept, neclintit și cu brațele ridicate.*

- N-am văzut, da', poate că era pe plajă mai încolo.

- Ce? Fac eu mirat.

*- **Turnul** cu pălărie. Știi vecine! Acolo pe plajă, într-o zi, am construit, nu castele, că din acelea le lăsăm la cei mari, că ei se laudă cu ele, noi, puștimea, **turnuri** din nisip și scoici. Mamă și ce-*

*a ieșit! Nu ți-am spus? **Turn** cu ochelari, cu frișcă, cu morișcă, cu balcon, cu neon, cu lămâie și poate și cu pălărie. Da știi că eu...*

- Tu ce?

- Eu ...

*- Da, tu și nu te mai învârti ca un **turn** de lansare. **Turnul** tău?*

*- Păi al meu, e foarte **turn** fără... **turn**. Știi, pe când să-i fac poarta și **turnulețele**, „Marea nerăbdarea” mi l-a furat, adică spălat, și-am rămas singurul fără **turn-turn**.*

*Și acum, când povestește **TITI**, vecinul meu, se-ncruntă și-și scutură nisipul din păr. Ce să-i faci? Nu oricine rămâne fără **turn**...*

Țândărică

ȚĂNDĂRICĂ vine de la Așchiuță care e rudă de... lemn cu Vasilache și Mărioara.

ȚĂNDĂRICĂ e păpușa năzdrăvană. Acum, e pe scenă și cântă. Ne cheamă pe toți din sală. Ce cântă? Păi:

*„Eu sunt Nică **ȚĂNDĂRICĂ***

Port un frac de rândunică.

D-am o gură de morișcă

Și-mi place tortul cu frișcă.

*Nici **țânțarii** nu mă pișcă,*

*Iar cățelul nu mai mișcă,
Când pe stradă ȚĂNDĂRICĂ,
O pornește fără frică,
Toc, poc, troc.”*

Cântăm cu toții. Apoi, ȚĂNDĂRICĂ coboară de pe scenă. Uite-l! E în frac de rândunică. Se oprește la primul rând și începe să danseze. Ce frumos se mișcă! Dar vai! S-a rupt sfoara și ȚĂNDĂRICĂ a rămas într-un picior. Copiii îl privesc cu tristețe. Și ca să nu-l vadă plângând, stau și ei într-un picior. Ce bucuros e acum, ȚĂNDĂRICĂ! Uite! Îl iubesc toți copiii! Le face semn cu mâna și urcă pe scenă. Cine-l aplaudă? Copiii ce-i cântă, să-i treacă supărarea:

*Eu sunt Nică ȚĂNDĂRICĂ
Port un frac de rândunică...*

Ursul „Moș Martin”

Într-un orășel de munte, pe o stradă liniștită, locuia un vestit croitor. Toate animalele pădurii își comandau hainele la atelierul său. Așa s-a întâmplat că, într-o zi apărură în ușa atelierului, URSUL. Era tare supărat. Nu se putea prezenta la serbarea pădurii. N-avea haine. Meșterul croitor îl privi pe deasupra ochelarilor. Ce haine să-i facă? Din blană? Din piele? Cât de

călduroasă să fie? Dar mai ales, să nu semene cu a altuia din pădure. Să fie verzi? Nu se poate. Nu l-ar vedea nimeni prin poiana. Să aibă pene? Ce-ar zice păsările? Greu de făcut!

Tocmai atunci, apăru pe ușă „Rița Veverița”.

- Ce faci meștere? Întreabă ea spărgând o alună. Supărat?

*- Păi, uite! Mă așteaptă **URSUL** pădurii și nu știu ce haină să-i cos pentru serbare.*

*Doar o clipă „Rița Veverița” făcu ochii roată. Parcă ar fi căutat ceva. Luă apoi foarfecele meșterului și ieși grabnic pe ușă. Meșterul privi mirat în urma ei. Oare unde se duse? Și-i luase și foarfecele! Se uită la ceas. Cucul se pregătea, să cânte, dar, mai repede auzi clopoțelul de la **ușă**. Rița – Veverița răsturnă pe masa meșterului, ce ținuse-n lăbuțe și zise:*

-Să-i croiești haină de blană moșului. Culoare să-i dai după coaja de nucă, frunza toamnei, petecul de scoarță de copac și-un smoc de păr din coada mea. Și-o semăna cu noi, care-l vom ocroti.

*Își luă coada la spinare fugind la serbarea pădurii. Meșterul se apucă grabnic de lucru. Haina de blană o coloră cu ron-maron, iar la serbarea pădurii, **URSUL** se dovedi cel mai frumos. Nimeni nu era ca el. Doar dintr-un colț, se auzi un ronțăit. Rița – Veverița-i zâmbea prietenește. Oare cine era frumos-frumos?!*

Vară-Varză

Într-o bună zi în grădina de legume apărură două frunzulițe verzi, late și lucioase. Coccoțate pe un picior – cotor, adunau toată apa din grădină. Setoase mai erau! Oare ce-or fi mâncat?

Apoi, nu-și mai terminau frunzele nu știu ce de povestit. Despre vreme? Despre flori? Nu știu! Doar, că, tot timpul stăteau adunate ghem ca pisica la soare. Și, cum creșteau, parcă tot mai adunate erau de nici soarele nu le mai vedea bine. Așa se făcu, că într-o zi, apăru ca cea mai mare și mai grasă dintre toate suratele din grădină. Când o văzură gata, gata să plezneasc, doar vecina din dreapta, salata cea grăbită, îndrăzni s-o întrebe:

-Da ' cine ești surioară? De unde vii că tare sete-ți este și tot adunată stai? Nu ți-ai găsit vorba cu nimeni. Supărată ori n-ai vorbe?

Clipind des din două frunze, spuse așa, ca s-o audă întreaga grădină:

-Dragă vecină, eu sunt soră bună cu conopida și mătușă mi-e gulia, iar pe tine salato, te știu ca rud săracă. Îmi croiesc din frunze, rochii noi și n-am timp de vorbă. Cine să țină moda dacă nu eu? Beau doar apă, și de-ai știi ce greu găsesc sandale pentru picior-cotor! Numele meu a fost să fie VARĂ, dar o albină i-a zumzăit mami printre frunze și mi-a zis VARZĂ.

Astfel, află toată grădina că, VARZA nu-i nici floare și nici din neam împărătesc, doar, soră bună cu conopida și-o neobosită croitoreasă.

FiX – PiX – TiX

De doi gemeni ați mai auzit. Da de trei? Păi! Uite așa se trezi XENIA cu cei trei: FIX – PIX – TIX că-i sună într-o dimineață la ușă. Tocmai când îi credea dispăruți și de neînlocuit în lucrurile ei:

-Cine-i?

-Noi!

-Care noi?

-Cum! Ne-ai și uitat? FIX – PIX – TIX să ne deschizi precis.

Ușa scârțâi ca la zile mari și XENIA se trezi cu cei trei. Și-ncepură fiecare:

„FIX era la șapte fix,

PIX sătul de-o pastă chix,

iar pe

TIX făcând turul prin chiuvetă,

Sâmbătă la zece fix .

Ei da, acum, știa:

-Uf! Ce bine că, iar suntem acasă! Cât am umblat și unde n-am călcat cu... pasul! făcură toți trei, îndreptându-se fiecare la locul lui.

Unde au fost și ce-au făcut?

*-Uitai să mă scol la șapte **fix** și **FIX** își luă locul în ceasornic.*

*-În penar tu n-aveai **PIX** și porni spre ghiozdan.*

*-Iar chiuveta fără **TIX** nu stă bine, mică gospodină. Da? și se-ndreptă spre chiuveta din bucătărie.*

***XENIA** închise ușa încet și nu putu decât să cânte împreună cu cei trei care, dar să nu mai amintim de uituci:*

„Suntem gemeni de sezon

*Și cântăm la **xilofon***

Apăsăm doar pe buton

FIX – PIX – TIX,

TIX – FIX – PIX,

PIX – TIX – FIX,

De trei ori și gata!”

Yes!

-Cine-mi zice „spune A”?

-Domnul doctor.

-Cine-mi zice „spune DA”?

-Doamna ușă.

-Cine-mi zice ...

-Știu. A mea mătușă „spune YES”, când cuminte bat la ușă, am sărit eu supărat, cu răspunsul fabricat.

Mătușa mea, ISTEAȚA, mă privește zâmbindu-mi. E mândră de mine. Așa nepot! Oho!

-Ce e YES?

-Se povestește...

-Că e DA pe românește.

Am tot stat s-o- ntreb odată dacă YES e os domnesc! Și-am aflat că tot așa „un mare neam de Zăpăcilă” când să iasă, el intră. Și încet pe nesimțite, toată lumea zicea YES, în loc de DA.

Ce să fac acum cu DA, că nu mai încap de YES? O! Îi așez în cartea mea față-n față și-apoi trec și bat la ușă să văd cine-mi va răspunde: „-YES!” sau „-DA!”

Încercați și voi copii. YES? adică ... DA?

Zăpăcilă!

Se povestește că, în împărăția „Lucrurilor puse la punct” se rătăci un băiețel. Nu știu nimeni la început nici ce căuta, nici ce putea găsi, dar mai ales habar n-avea cum îl chema. Dar, zilele au

trecut și curtenii i-au găsit adevăratul nume. Îl chemă. **ZĂPĂCILĂ**.

Da, da, așa cum citești. De ce **ZĂPĂCILĂ**? Ascultați, doar o clipă:

- Ei, curtene, de ce sari zidul cetății? întrebă străjerul pe **ZĂPĂCILĂ** într-o zi.

- Păi, nu găsesc poarta, făcu acesta, afându-se chiar în fața ei.

Străjerul îl luă cu binișorul:

- Da ' bine curtene, ce-ai în fața ochilor?

- Nasul, făcu **ZĂPĂCILĂ**.

- Și mai departe, nu se lasă străjerul, mutându-se de pe un picior pe altul.

- Cerul, zise **ZĂPĂCILĂ**.

- Bun, atunci sari zidul, mai mărunți străjerul la vorbe

Dar **ZĂPĂCILĂ** intră pe poartă bucuros că a găsit-o. Se duse la străjer să-i mulțumească. Îi întinse acestuia un picior în locul mâinii. Străjerul o luă la fugă, că **zăpăciți** mai văzuse el, dar, nici chiar așa. În altă zi, intră în dulap să-și pună mâncarea că nu găsi ușa la bucătărie, apoi adormi în picioare, lângă ușa, că nu știa dacă era vremea să se culce sau nu. Azi așa, mâine așa, până când, într-o zi împăratul, îngrozit de isprăvile lui **ZĂPĂCILĂ** îl chemă la el spunându-i;

- Ne-am gândit, **ZĂPĂCILĂ**, să rămâi la noi că prea avem toate lucrurile așezate la locul lor. Vrei? O să-ți dau...

Dar ZĂPĂCILĂ nu mai auzi darurile împăratului. O luă la goană pe scări, ieși prin zid și porni bărbătește când la dreapta, când la stânga, spre împărăția în care să nu mai găsească un lucru la locul lui.

Ce și-e și cu ZĂPĂCILĂ ăsta! O fi găsit ce căuta?

Șotron în cuvinte și creion (1993)

Șotron

- *Joci șotron?*
- *Pe neon?*
- *Nu, pe stele.*
- *Pietricele?*
- *Pe asfalt?*
- *Plop înalt.*
- *Am plecat!*
- *N-am uitat.*
- *De șotron cu palton?*
- *Ha! Ha! Ha! Uite așa!*

Acum, am învățat și eu poezia. Dacă este poezie sau nu? Nu știu. Domnișoarele mele din bloc: Ina- Nina – și Alina,

Dori – Flori și Andori,

Ana, Dana Simindreana,

Joacă șotron de cum își culcă păpușile. Ce-i șotronul? Ați văzut vreodată o șosetă japoneză? Nu! Atunci știți ce-i șotronul.

Începe așa:

<i>Un măr,</i>	<i>Două gutui</i>	<i>La urmă,</i>
<i>O pară</i>	<i>și-un pui</i>	<i>două cireșe</i>
<i>Și-o castană.</i>	<i>De alun.</i>	<i>adun.</i>

Și-apoi, mă întorc într-un picior, iau piatră de apă în mână să-ncapă și pornesc pe drum domnesc, cântând:

<i>Doi ochi,</i>	<i>o gură</i>	<i>perechi.</i>
<i>Un nas,</i>	<i>o mână</i>	<i>Am zis:</i>
<i>Două urechi,</i>	<i>și-un picior</i>	<i>gata, gata, gata!</i>

Ura! Știi și șotron! Da pot și cu figuri:

Iau un licurici și-i servesc limonadă,

Stau într-un picior și-aștept un măr să cadă.

Nu știu dacă se fac campionatele de: un măr, o pară și o castană, adică, de șotron. S-ar vedea și domnișoarele mele la televizor. Așa, iar își culcă păpușile devreme. Da pe ele de ce nu le-nvață șotron? Uite! Acum, știu și eu, un șotron în cuvinte și creion.

Fluturile poștaș

Odată, o rază de soare se îndrăgosti de flori. De cum se arăta soarele prin curtea cerului, ea se furișă și pleca să vadă florile. Le privea praful de pe petale și se minuna când găsea lacrimile lunii, dimineața. Oare de ce plânsese luna?

Dar se întâmplă că întârzia des de la grădiniță. N-ai știut că și razele de soare merg la grădiniță?

Iar raza călătoare le-asculta:

-Vai ce frumoasă e margareta! se minunau rochița rândunicii și coada șoricelului.

-Da ce are trandafirul de-i supărat? se-ntoarse busuiocul spre mușcată.

-Ha, ha, auzi că panseluța și-a găsit frații ... pătați, se amestecă în vorbă gura leului.

-Nu mai spune! se miră ochiul bouului de peste drum.

Și așa, raza de soare se făcu poștaş. Purta veștile – poveștile. Numai că, încep să se coloreze. Puțin galben din păpădii, roșu de la trandafiri, albastru de la vecine, verde de prin ... bucătării, până nu mai seamănă cu nimeni. Cum să se întoarcă acasă, așa, toată colorată? Și încep să plângă.

Găsindu-și raza la ușă, soarele se arată bun și înțeleghător:

-Îți plac florile? o întrebă soarele.

-Da, răspunse printre suspine raza de soare.

-Ai vrea să stai cu ele? Bine! De astăzi vei fi poștaşul meu. Le vei duce veștile, poveștile. Din raza-ți de soare colorată, îți voi croi aripioare mai frumoase decât toate florile. Vei semăna cu ele, dar și gâzele trebuie să te iubească. O să-ți zicem „ture-FLUTURE” – poștaş cu răvaș, nărăvaș.

*De atunci, mulțumind soarelui pentru bunătatea lui, **FLUTURELE** – poștaș n-are odihnă. Acum, are drum la grădiniță. Păi, ați uitat că și florile au grădiniță? Dar de aici, **FLUTURELE** – poștaș, nu lipsește niciodată.*

Video – telefonul

De câteva zile, pe strada noastră a poposit „noutatea”. Prietenii mei roiau în juru-i. Și Doamne, nu era frumoasă deloc. Mare, butucănoasă, rotundă și verde, părea un semn de întrebare. Ce era? Cine se credea? Cum o chema?

După vre-un ceas, băieții din blocul 16 i s-au urcat în cocoașă. De acolo, printre crengile unui măr, se vedea... fântâna vecinului de peste drum. Și...Și cei mici își zdreliră degeaba genunchii, că nu mai era loc și pentru ei pe corabie. Dar după doua zile, băieții și-au dorit un balon călător. Așa că, „noutatea” a revenit fetelor. Ce mai!

Îmbrăcate ca florile de primăvară, se uitau mirate la haina ei verde. Numai verde? Și tot aceeași în fiecare zi? Da nu-și poate prinde-o floare în păr?

*Și cum fetele nu se puteau cocoța, au descoperit ce era „noutatea” – **VIDEO-TELEFON**. De la un capăt la celălalt se priveau și vorbeau:*

- *Ce-ți face dragă păpușa?*
- *E bine. De mâine se duce la grădiniță.*
- *Singură?*
- *Nu. Cu sora mea mai mică. Știi! Eu de mâine merg la școală. Și e de prima dată.*
- *Ia fă-te mai mică s-o văd pe cea cu școala, se auzi din spatele meu o voce înălțată pe vârfuri.*

*Și astfel, fetele erau la modă. Vorbeau la **VIDEO TELEFON**.*

Întorși din balonul călător, băieții le-au găsit ocupate. Își schimbau păpușile, mănușile, sandalele și vorbele. Și...

Nu vă dați seama ce bucurie era pe conducta pentru termoficarea străzii? Niciodată nu s-a gândit, s-ajungă, așa, deodată: munte, vapor, corabie, dar mai ales, „video- telefon” .

Uite, i s-a prins o frunză pe frunte. Semn că vine toamna. Oare când vor mai vorbi „fetele”. Că de mâine vine școala! Dar ea le-așteaptă cuminte cu tot felul de bucătării, coșulețe, dopuri, castane, păpuși și mănuși.

Oare-i târziu pentru o „centrală” video?

Dia – Păpădia

Cică odată, tare demult, într-o câmpie, printre florile de câmp, apărură o tulpiniță nouă. Și cum treceau zilele, tulpinița privea tot mai mult spre soare.

Mirate, se uitau și vecinele la ea. N-o mai văzuseră niciodată și-așteptau să înflorească. Și se schimbau zilele unele pe altele, dar în câmpie nu se întâmpla nimic. Aproape că și florile uitaseră de ea.

Numai că, într-o dimineață, sculându-se mai devreme, o zări soarele. Oare ce-o fi cu ea de nu înflorește? Nu mă vede? Nu-mi simte căldura? Nu știe cine sunt eu? Se-ntreba acesta.

*- Poate n-are floare, îi răspunseră florile, soarelui.
- N-am haine frumoase și nu mă pot arăta vouă, se auzi glasul înlăcrimat al tulpiniței plâpânde.*

Soarele își petrecu razele în jurul ei și-i șopti:

- Am să-ți croiesc eu una. Arată-te numai.

Și-atunci, floarea se deschise. Strălucea ca soarele, iar rochița de raze aurii umplea de căldură câmpia.

Șoșotind între ele, florile îi găsiră un nume. Și-ncepură a cânta:

*„Tu ești **DIA- PĂPĂDIA***

Ce umple câmpia

De raze de soare

În amiaza mare. “

***Dia – Păpădia** își ridică ochii de raze spre soare.*

*- Ești floarea mea de raze, **Dia-Păpădia**. Luminează și zboară spre mine, murmură soarele.*

*Și de atunci, **Dia – Păpădia** nu se mai pierde-n câmpie, iar floarea-i de raze pornește în mângâierea vântului spre casa soarelui. Așa în fiecare zi de vară.*

Povestea drumului

*- Voi știți de unde pornește **DRUMUL**? Dar unde duce?*

Așa-l auzeam pe valul de mare întrebând și-apoi povestind:

- Într-o toamnă, începu valul de mare, îmi făcusem împrejurul casei, un gard de crizanteme. Erau albastre ca și mine. Și, ce dacă nu este gard albastru?

Și nici crizanteme albastre? La mine erau albastre. Stăteam pe un scaun de piatră. Ce, vreți să vă legați acum și de scaun? Și vroiam să scriu vântului. Îi cumpărasem: un copac, un fir de lună și-o piersică cu urechi. În grădină și la umbra gardului, pe scaun, scriam. Dar deodată, curioasă, o crizantemă îmi fură gândul de vânt și porni. Le-am făcut semn frunzelor s-o aducă-napoi. Dar ea prinse a croșeta un capăt de cer lăsând în urma ei, o poveste. Și

*cine trecea pe acolo, călătorea fără odihnă, era pe **DRUM**. Așa se făcu de apăru **DRUMUL** pe lume. Că, nu s-au mai întors frunzele, e adevărat. Foșnesc și-au rămas călătore. Că, pasul măsoară drumul și-acum, e tot așa. Doar că, de atâția drumeți, drumul se făcu albicios și albastru se întoase-n gardul meu. Iar eu?*

*Mă uitam la pașii mei. Se porneau peste o clipă la drum. Unde ducea drumul meu? Păi, dacă aș trece trei case, aș număra șapte pietricele și mi-aș alege tovarăș de drum, un arici, aș ajunge ... Da nu vă spun. Căutați-mă pe **DRUM** și-o să ne întâlnim. V-aștept acolo unde valul de mare scria ...*

Dacă

Necăjită e Cristina pe „dacă“. Auzi! C-an povestea cu „îhî“. L-a luat de la grădiniță și gata. Nu mai scapă de „dacă“. Grea boală. Se tratează cu pastile sau cu patine cu rotile?

Toate au început pe când „nu știi cine“, întreba:

- Dacă peștii ar zbura?

„Toată apa ar seca,

Iar în cuibare, am avea avioane!“

- Dacă școala –ar fi din nuci?

„Luna ar purta papuci!“

- Dacă pâinea-ar fi din soare?

„Muntele –ar umbla pe mare!“

- Dacă iarna ar fi vară?

„Toamna fi-va primăvară!“

Ei, nu, că una, a mea, desigur, le-ar întrece pe toate. Dacă ...
strada – ar sări coarda? Cum să- ți spun:

„Aș ieși pe horn din casă,

aș vedea mașini la masă,

geamurile ar zbura,

la dulapuri aș cânta,

Iar pe cei ce sunt școlari?

Ce să zic! să-i fac pescari?

Dacă ...

-Ei, ascultă. Gata, zise „dacă” supărat. De la tine am plecat.
Am umblat „pe nu știu unde”, de-am văzut ce n-am văzut. Acum
plec. Cu ce? Cică, undeva pe stradă e parcată pe-o pancardă, o
mașină fix din piatră.

-Dacă, îngână Cristina.

Dar nu mai auzi nimic, adică, doar ceva ca aducea așa, c-o
piatră din vată, pornită spre țara lui „dacă”, plecat „parcă”. A
ajuns și la voi, copii?

Dacă vine „dacă”? Păi ...

Curcubeul

Odată, într-o vară uitată sub un măr, a plouat tare. Cât de tare? Atât de tare, că ploaia și-a pierdut creioanele colorate. Și nu știa pe unde. După vreun nor călător? Ascunse de-o stea căzătoare? Rătăcite la Polul Nord? Nu știa și pace. Și era tare supărată. Și cum mai plângea! Șiroaie, șiroaie. Își udase și batista, iar umbrela n-avea spițe. Cum să-ncete fără ele? Dar... și rămase agățată de un nor.

*Le găsise soarele și pentru că nu le știa, a-nceput să se joace cu ele. Și-a luat **roșul din lalele** și **galbenul** sfărâmând **o boabă de grâu**. Apoi, a desenat o **portocală** ce-a-nceput să plângă. O lăsa-seră fără coajă. **Cerul** s-a făcut **albastru**, **verdele** coborî din povestea **ierbii** și-apoi, gata, **floarea de melin** le-a adunat pe toate-n pumn.*

*Cerul s-a deschis, încet, ca o șoaptă. Atunci ploaia s-a oglindit în palmă și pe cer au apărut creioanele,-mândrul **CURCUBEU**. Stătuse și ploaia. Bucuroasă, a uitat că a rămas fără creioane colorate. Dar nu mai plânge. Acum, curcubeul o învelește în fiecare vară. Care vară? Păi, una, una din cele uitate sub un măr. De vară, nu?*

Poveste neterminată

- *E gustos mărul tău? Mă întrebă Livia văzându-mă că mănânc cu poftă.*

- *Îhî! Ajunsei doar prin semne a-i spune.*

- *Atunci, termină-mi povestea.*

- *Care poveste? Făcui eu mirată lăsând mărul din mână.*

- *Cea cu mărul! Doar tu l-ai luat pe cel mai gustos. Hai spune!*

Nu știam ce poveste să-i spun Liviei. O priveam speriată.

- *Stai, nu te necăji. Te ajut eu. Îți spun începutul:*

„Din pom căzură trei mere:

Unul este al meu,

Altul al celui care ascultă

Și cel mai gustos,

Rămâne pentru cel care termină povestea”

Când te-am văzut că-l iei pe cel mai gustos, am știut c-o să-mi termini povestea. Te ascult. Începi? Ochii Liviei păreau o poveste. Oare unde o pusesem? Ce? Povestea! Ajutați-mă copii s-o gădesc. Cum? E la voi în palmă? Ce bine! Deschideți palmele și să-i terminăm Liviei, povestea . Era pe vremea ...

Bob de rouă – fulg de nea

*În casă e cald și miroase a cozonaci și a bunică. Strânși în jurul ei, nepoții - și așteaptă povestea. E una nouă, a **BOBULUI DE ROUĂ – FULG DE NEA**.*

-Cică se povestește că odată, un bob de rouă a pornit în lume. A alunecat de pe un fir de iarbă și-a ajuns pe rochița unei flori. Aici, o întâlnește pe libelulă și porniră mai departe să cunoască lumea. Trecu așa vara, până ce într-o zi îi prinse ploaia. Libelula rămase-ntr-o oglindă, iar bobul de rouă se amestecă cu picurii de ploaie.

Oare unde-l duc? Nu știu cine-i el?

Dar nu-i păru rău. Cunoscu toamna și nici nevoie de umbrelă nu mai avea . Apoi ...

Bunica – și privi nepoții printre gene.

-Și bobul de rouă? făcu cel mai mic ajungând în poala bunicii.

*-Într-o zi, porni bunica mai departe, **bobul de rouă** se simți singur. Era așa de ud... și... parcă, se săturase de atâta ploaie. Uite! Picurii de ploaie s-ascunseră într-un nor alb.*

-Hei, picurilor, nu mă luați cu voi? Sunt așa de ud!

*Simți deodată valul ploii și-ajunse-n nor. Aici, sărbătoare. Picurii-și încercau **hăinuțele de nea: rochițe de beteală, fulare-promoroacă, ghetuțe- țurțuradă, mănuși de gheață și stelute-n păr. Să te tot minunezi! Și-ntr-o clipă, bobul de rouă încercă***

*hăinuțele iernii și-ncepu dansul în cerc de foc al **fulgilor de nea**.*

Apoi încet, încet, norul se scutură pornind a cerne:

*- Vai! Dar unde ești pământ? Cum s-a schimbat totul? Făcu **fulgul de nea**.*

Oare o mai găsesc pe libelulă? Și soarele? Unde-i soarele?

*Dar **fulgul de nea**...*

*Și bunica tăcu. Parcă, auzise ceva la fereastra Ștergând **florile de gheață, bobul de rouă-fulg de nea**, ascultase povestea, Acum, îl priveau toți ai casei cum, adormit de povestea bunicii, începu să **ningă**.*

Așa pățește bunica. Toată lumea ce-i ascultă poveștile, adoarme-n dulce de ... bunică.

Daruri năstrușnice

Mare gând și pentru Moș Crăciun. Atâtea daruri! Și care mai de care mai năstrușnice.

Auziți și voi copii:

- Două ace de arici

Ca să Țes pentru furnici!

- Mie patru degetare

Să fac tobe la famfare!

- *Gulere pentru ardei*

Și nasturi la moș Grivei!

- *Mie alune!*

- *Nouă prune!*

- *Șapte cărți*

tăiate-n părți!

- *Da oare le pot ține minte? Și sacul le poate duce? Îngână moșul numărând.*

Și uite așa, Moș Crăciun împarte daruri. Are și o minge pentru oamenii de zăpadă. Ce? Ei între blocuri să nu joace fotbal?

Apoi, luminițe pentru florile de gheață și pahare- adă, pentru țurțuradă.

Și... ce se face că nu-i ajung cărțile de povești. Are atâtea școlari! I-au prescris daruri moșului, ca-n rețeta fermecată:

- *Vreau robot cu note bune!*

Aritmetică- alune

Și carnet cu aripioare

Pentru-o bancă zburătoare!

Acum, e departe Moș Crăciun. A trecut și-a plecat. Au rămas doar darurile năstrușnice pentru fiecare. Dar oare Moșul nu primește daruri? Ce întrebare!

Dacă și luna e a cadourilor de ce nu? Nu?

Cinci arici, licurici! (1994)

Un arici, licurici

Știu! Ți-am citit toate poveștile, dar mai vreau una! Cu ce? Cu arici, licurici! Hai, spune-o!

Credeți că pot scăpa de Ana -Dana -Simindreana, fără poveste? Așa că... „Se spune, cum se spune, că într-o pădure anume, se înălțase un brad. Se făcuse cum nu se poate mai frumos. Puteau veni și fiicele anului în pădure că el rămânea tot verde. Așa, ca nimeni altul. Și frunzele-acele, povestea pădurea, erau fulgi de nea prinși în raza de soare. De ce verzi și nu altfel? Păi, își dădură binețe, albastrul fulg de nea, cu rază aurie și ieșiră acele verzi. Ce? De crizantema albastră ați și uitat?

-Și ariciul? mă trase de-un capăt de poveste, Ana-Dana – Simindreana.

-Așteaptă, făcu însuși bradul. Într-o zi, un suspin mă făcu, să-mi plec crengile. Un pui de arici plângea, de s-adunaseră și frunzele căzute, să-l asculte. Auziți și voi! E mic, e singur și fără apărare-ntr-o pădure mare. Și cine nu-l pândește? Și el? Stă și suspină. Fără haină-blană chiar și de pomană!

Și bradul se aplecă mai mult. Și atunci, nu știu cum, scuturându-și crengile, acele porniră spre arici. Îi făcură hăiniță-blăniță și-l dădură de-a dura. Ura! Ura!

- Sunt un ghemotoc de ace, n-are cine mă desface! Ura! făcu ariciul venind încoace.

*- Și licuriciul? întrebă iar **Ana-Dana – Simindreana?***

- Ei, licuriciul! o-nțepă ușor ariciul. L-am întâlnit în calea mea, supărat. Își uitase lumina de felinar, acasă. Mai putea oare lumina calea pădurii? Să treacă-o noapte fără el? Și-atunci, din darul bradului, i-am dat și lui un ac, din fulg de nea și rază de soare. Mai mult din rază de soare, căci luminițe-pănglicuțe se aprinseră-n felinare, de licurici. Acum, suntem amici, chiar prieteni. Ce ne-am fi făcut fără acele bradului? Ce bine că suntem aici!

Și ariciul ținându-l pe bot pe licurici porni spre cântecul pădurii. Cine cântă? Păi, ca-n poveste: două pitulici, cinci arici și o tobă de licurici!”

Șapte pești

Mă găseam în vară. Bărbații mergeau de dimineață la pescuit. Abia se culcase luna, că pe drumul de apă, se auzeau pași. Unu, doi, unu, doi și tot așa. Mergea întâi acela care vroia mai mult. Apoi, îl ajungea fratele mai mare și liniștea se auzea în acea zi de vară. La umbra gardului de crizanteme din toamna trecută,

pisica stătea numărând. Ajunsese deja la șapte. Da. Șapte pești mari și grași. Și, să-i spună câinele care-ar privi-o mârâind:

-Au murit! Nu-i mai doare când îi mănânc. Mai vreau pește! Și nu mai sta uitându-te la gura mea. O să miroase a ... pește.

Dar câinele-și proba mai departe șoseta japoneză. Acesta era lucrul cel mai important. Unu, doi, până la șapte cum numără pisica erau poveștile ei ce miroseau a pește. În locul acela, o mai găsisse pe sora cea mică ce-și aștepta fratele mai mic.

-Oare doare când mori? se-ntreba câinele.

Doar pisica îi putea răspunde. Ea afla doar așa, într-un târziu, după ce gura-i mirosea a pește, într-o zi de vară.

Frunza de nisip

Lucia e buna mea prietenă. O știu de când aduna castane toamna și-mi aducea frunze de nisip. De unde?

-Nu-ți spun! Și mă prinse de mâini.

Mă uitam la ochii ei ca albastrelele și mă-ntrebam de ce mă pedepsește oare? Și-am început:

- Dar dacă...

- Chiar vrei să știi? Și Lucia mă-nconjură de trei ori sărind într-un picior. Ei, bine, atunci ascultă:

„Într-o seară n-am vrut să dorm fără poveste. Și-atunci, Buna-bună s-a așezat pe marginea patului și-a-nceput să-mi spună că, odată, tare, demult, era un copac bătrân. Atât de bătrân, că-ncepuse să se facă de piatră. Crengile-i semănau cu drumurile, iar florile erau de stâncă. Treceau peste el și vânturile și ploile, dar nimic nu-l făcea să zâmbească. Oare ele, pietrele nu râd niciodată? Și-atunci, soarele se sfătui cu luna să-l lase mai mult pe cer. Poate așa, de atâta lumină, copacul va începe să se facă iar tânăr. Și nu știu cum se întâmplă, dar o frunză prinse drag de soare. Și începu să se facă tot mai mică și mai mică, să se-mpartă și despartă.

- Până când? Murmurai eu.

- Așa, se porni Lucia privindu-mă, să se facă din piatră... nisip. Se desprinse ușor și porni spre soare. Atunci, copacul se desprinse din pietrele lui și vru s-o prindă. Dar ea, se lăsă dusă de lumină și se prefăcu în boabă aurie.

- Și copacul?

- Copacul! De suărare se spune, începu, să fie iar tânăr și cu flori, flori. Vezi doar urma frunzei de nisip mi-a mai rămas în palmă. Așa a făcut și Buna-bună. Mi-a arătat palmele ei. Numai eu știam urma”.

Și Lucia-mi lăsă urma frunzei de nisip în palmă. Doar, numai noi știam, adică, noi și frunza de nisip.

O întrebare?

*Vreau să-ți spun un lucru palpitant-interesant. Ascultă, am văzut un **MĂR!***

-Era nou?

-Stătea pe un platou?

-Era vechi?

-N-avea urechi?

-Era ușor?

-Fulg- fulgușor?

-Era greu?

-Mă-ntrebi mereu?

*Și e o întreagă istorie cu atâtea întrebări. Și de unul singur nu te poți tot întreba. E întotdeauna nevoie de **DOI OAMENI**. Să-ți spun povestea: „**El, MĂRUL**, aștepta să-i spun ceva măruț-drăguț. Dar cum numărând până la șase n-am găsit nimic interesant, am plecat-alunecat. Pe drumul ce venea de la iaz, m-am întâlnit cu **ALB** și **NEGRU**. Bucuros de cunoștință, am vorbit chiar și de „Țara Zăpezilor”. Apoi, el, drumul, mi-a amintit de ziua în care plecasem de unul singur să caut un **MĂR**. Și cum, el era la **DOI OAMENI**, am vrut, să-l cumpăr. Îl dădeau ieftin. Doar să fi numărat până la șase și să le ascuți istoria de întrebări. Dar cum pe mine, mă strângea șoseta japoneză, am rămas un vechi om ce-a*

întâlnit pe un drum nou, pe **ALB** și **NEGRU** vorbind de unul singur despre un **MĂR** .”

Oare nu-l găsec ascuns acolo, lângă tine, de ploaie, după piersica cu urechi?

Chițibuș

Se povestește că odată, în țara de **PLUȘ**, trăia **CHIȚIBUȘ**, văr primar cu **CĂRĂBUȘ** și vecin peste vreo două case la **URCUȘ**.

Dintr-un ou bătut **ALBUȘ**, **CHIȚIBUȘ** își făcu o mândrețe de casă. Și-o potrive pe-o călimară de **TUȘ** și toată ziua aștepta ca **ACUȘ**, **ACUȘ**, vreo aripă de libelulă să-l ia pe lună. Ar fi pornit **ÎNVÂRTECUȘ** peste toată țara de **PLUȘ** în căutarea lui:

„**SPIRIDUȘ – CHIȚIBUȘ**,
FRATE GEAMĂN DE ALBUȘ”

-Oare unde-i **SPIRIDUȘ**? se-ntrebă mângâindu-l pe **LĂBUȘ**.

-Cum? Nu știi? De pe-un **DERDELUȘ** de rouă, a căzut la ora nouă din țara de **PLUȘ**.

Of! Ce supărare! Și-acum, colindă pe drumul de cuvinte supărate. Să vezi năzdrăvăni de povestit la copii. Hai pe urmă-i!

Se porniră. Dar nu făcură drum de vreo trei picuri de ploaie, că **CHIȚIBUȘ** și dete peste „Mătușa brândușă”:

-Uite-o pe „Mătușa brândușă” supărată ! zise **CĂRĂBUȘ** ce-i ajunse din urmă. Are o petală lipsă și precis **SPIRIDUȘ** –

CHIȚIBUȘ a numit-o ca pe el „**MĂTUȘ- BRÂNDUȘ**” și plecară mai departe.

Mai merseră **CHIȚIBUȘ – CĂRĂBUȘ – LĂBUȘ** cât mai merseră, preț de vreo patru pietricele, când auziră un suspin. Vai, ce supărat stă! Un deget de „mănușă” ajunsă într-un **ȚĂRUȘ**.

-Unde-i mama? Unde-i mama? Eu sunt „ă” și m-am pierdut. Cum s-o strig **acuş** „**MĂNUȘ**”, ca pe tine, **CHIȚIBUȘ**?

-Păi...

Da n-ajunse, că un „**PICIORUȘ**” l-aștepta singur ca o barză, drept în drumul cuvintelor supărate.

-Ce-ai pățit? făcură toți în „**UȘ**” înconjurându-l.

-Am lăsat-o pe **PĂPUȘĂ** -ntr-un picior, stă și plânge că-i „**PĂPUȘ**”, ca și voi, **SPIRIDUȘ – CHIȚIBUȘ – LĂBUȘ**, toți din țara lui **PLUȘ**. Și deodată nu se mai auzi nimic. Toate cuvintele începură să-i ceară lui **CHIȚIBUȘ** pe „ă”. Și din **CULCUȘ**, îl luă pe „ă” cel pierdut, și-ncepu să spună: „**BRÂNDUȘĂ, MĂNUȘĂ, PĂPUȘĂ**”.

-Iar eu? scârțâi cineva .

-Tu rămâi **UȘĂ**, zise repede **CHIȚIBUȘ** văzându-l cum pleacă prin ea pe **SPIRIDUȘ**, frate geamăn din **ALBUȘ**, pe o lacrimă de **TUȘ**.

De atunci, **CHIȚIBUȘ**, rămas în țara de **PLUȘ**, stă și așteaptă poate-o șoaptă, să-i aducă scris pe-o nucă, veste de la **SPIRIDUȘ** cel plecat să facă **DUȘ** fără **CHIȚIBUȘ**!

Rodul soarelui

*Se povestește că odată, **Soarelui** i se făcuse sete. Tot căutând un strop de apă, întâlnește în drumul lui prăfuit de vară, o fată sfioasă și frumoasă.*

-Care ți-e numele fată frumoasă? întrebă Soarele alăturându-i-se la pas. Nu cunoști unde-oi putea găsi un strop de apă? Tare mi-e sete!

*-Vino cu mine la moșul **Deal**. El m-așteaptă. Îți duc rod nou, nemaivăzut și nemaiauzit. Gustându-l o să-ți stâmpereze setea, iar mireasma lui, n-ai să-o uiți repede. Hai, vino!*

*Și porniră amândoi mai departe. Ajungând la moșul **Deal**, **Soarele** văzu cum **Livada** scoase din traista de drumeag, rodul cel nou:*

*-Gustă-l, făcu moșul **Deal**. De ți-o plăcea, să-l ocrotești, să-i dai căldură, lumină și-un strop zemos în loc de apă.*

***Soarele** prinse a se oglindi în frumusețea rodului. Se privea mirat. Era tocmai el, auriu și luminos.*

*Moșul **Deal** îi șopti:*

*-Să-i spunem „**PARĂ**” și pomul „**PĂR**”. **Livada** să-l îngrijească ca rod pentru drumeții setoși ca tine, **Soare**, iar eu să-l port în spate până a începe să vorbească-n roade.*

*De atunci, **Livada** și moșul **Deal** îngrijesc rodul nou ce stâmpărase setea **Soarelui** într-o zi de vară.*

Piersică cu urechi

-Tată, ce este un ocean?

-O băutură rece.

-Da?

-Da!

-Și...

*-Gata , răspunde tata privind-o în ochi pe **Dora**.*

Stătea cuminte în locul acela și aștepta. Avea urechi pentru toate cuvintele, dar, acum, picurii de ploaie erau semne de întrebare. Să plouă cu ele?

*-Și piersica? nu se lăsa **Dora** de întrebare.*

*-**Piersica avea urechi!** aprobă tata. I le croise cu foarfeca într-o vară, un fiu priceput al Pământului. Voia ca piersica să-i audă vocea. Și-atunci, i-a făcut urechi.*

-Din frunze?

*-Nu, **Dora**, din picuri dulci de ploaie. Fiecare ureche aștepta ceva. Numai că, fiul o aruncă în apa rece a oceanului. Nu era ușor să se învețe cu timpul friguros. Poate așa, știa ce-i cald. Și se făcea mai frumoasă.*

*-Are și acum? întrebă **Dora** mângâindu-și cu degetele, urechile.*

-Ce? făcu tata.

*-Urechi! Urechi! Uite-o! și **Dora** privi peste umăr.*

Apoi, scoase cu greu din buzunarul șorțulețului, o piersică. O privi în față. Avea doar ochi. Și urechile?

*-Așteaptă, vin data viitoare și tata deschise brațele cuprinzând-o pe **Dora** cu piersică cu tot.*

Oare nu uitase urechile în altă ... poveste?

Albastru

*Deasupra de casa noastră, e **ALBASTRU**. De unde vine **ALBASTRU**? Ei bine, nu de la cer, ci de la mare. Da, e bine. Acolo, se spune că s-au întâlnit **NU** și **DRAGOSTE**. Și-atunci, cei mulți care erau acolo, au văzut casa fără acoperiș **ALBASTRU**. Și-au rugat-o pe mare să le împrumute un val. Valul s-a ridicat deasupra, spune povestea. Cum acolo, s-a întâlnit cu cerul posomorât, s-a gândit, să-i țină locul:*

*-**NU**, a spus cerul.*

*-Ba da, făcu valul. Din **DRAGOSTE** pentru oamenii cei mulți ai casei. Tu de ce nu știi să fii **ALBASTRU** și vesel? Nu-l mai lua pe **NU** în brațele-s de nori și arată-ți **DRAGOSTEA**.*

*Se spune că de atunci, cerul posomorât, învață să fie **ALBASTRU** și de câte ori stă deasupra valului și întâlnește privirea lui, e mulțumit. Acum, e bine. A învins **DRAGOSTEA** de oameni.*

Mă puteți crede?

Da ce să vă povestesc! Uite așa pățește, cine pățește! Am luat ușurel creionul în mână să vă scriu o nouă poveste. Da când, să-l apuc mai bine, ei, nu se poate, începu să cânte. Și ce-a ieșit? Păi, în țara lui Zăpăcilă și-ntr-o bună, alună și-o căpșună, nu găsești nimic pe lângă:

„Mina se coborî din creion și-ncepu să valseze pe scândura camerei. Ascuțitoarea pregătea masa în bucătărie. Atunci, nu știu cum, au scârțâit ușile dulapului și-au început să curgă notele. Perdelele s-au făcut rolete și purtau foarte scurt. Covoarele și-au strâns siluetele sul, iar parada cratițelor era foarte aproape. Găsiseră un ibric găurit pe post de „mister”. Mătura își încălțase saboții, iar urmele de pe gresie semănau cu trecerile de pietoni. Soba mărșăluia spre chiuvetă. Aici, robinetele jucau biliard, iar vana-și proba șoseta japoneză. Ușa-și uitase broasca acasă și nimeni n-avea timp să croșeteze măslina cu praline. Și, nu știu cum de-mi alunecă creionul pe-un cuvânt și se opri din cântat. Mai apucă să-și pună compresă cu mătasea broaștei, că-și luă zborul. Apoi se auzi un chițăit”.

De, așa pățesc când nu știu cine-mi ia creionul din mână. Da ce? Nu mă puteți crede ce v-am scris?

Împărățiile

Flavia și Andreea priveau aceeași foaie de caiet. Cum s-o împartă? Cine să ia partea de sus? Dar cea de jos? S-o taie de-a lungul? S-o pună de-a latul? În jur se făcu liniște. Caietele și cărțile așteptau rânduite la marginea băncii, iar foaia albă rămase parcă singură. Să se supere oare pentru ea? Numai creioanele colorate începură să șoptească între ele. Cât ai clipi, se-nprăștiară pe bancă. Oare în mâna cui vor ajunge? Cine va câștiga?

*-Ia privește ochii **Andreei**, făcu **Negru**. Parcă m-au lăsat fără culoare!*

*-Ca și pe mine îi șopti **Maron** uitându-se la **Flavia**.*

*-Zici că le-am colorat buzele, veni în vorbă **Roșu** de cireașă.*

*-Numai de n-ar lăcrima, s-arătă îngrijorat **Albastru**.*

Și se strânsură toate în scobitura băncii. Așteptau. Oare cum va fi vremea la banca lor? Că, la celelalte era, soare și bine!

*Dintre toți ai clasei, doar **Cristina** avea ochi pentru banca fetelor. Se apropie și zise:*

*-**Pace!** privind ochii plini de lacrimi ai fetelor și apoi, luă cu grabă albastru și apa începu să curgă.*

*-**Pământul** acesta e al tău, **Flavia**. Să aduni tot ce dorești pe el, iar **țărmul** de jos, al **Andreei** și plecă liniștită.*

Își lăsase soarele fără pălărie și acum vor apărea ciupercile cu noua modă.

*Cele două se priviră din nou cu prietenie. În scobitura băncii înflorea **curcubeul**. Da ce să vă povestesc! Suratele începură a alerga dintr-o parte în alta.*

*Mașinile din Țara Andreei erau oprite la stop. Treceau cei din grupa mică. **Verdele** le făcu semn cu mâna:*

-Haideți copii, topoganul din parc vă așteaptă.

*Florile dădeau binețe în grădina **Flaviei**. Reta-Margareta se pregătea pentru spectacol, iar orchestra de clopoței era în plin concert. Aerobuzul Andreei ajunse la linia mării. Trecu peste grădina **Flaviei** și poposi în stația „Rază de soare”. Fluturii prinseră a trece strada. Așteptau acum, cumiți la... topogan. Doi arici jucau tenis. O pasă și mingea nimeri între pisici.*

*-Și linia **Cristinei**?*

*-A **duș-o vântul**, rostiră din ochi cele două prietene, grăbindu-se să nu uite vreo mașină pe trei roți, un iepure fără urechi, o vulpe fără coadă și câte și mai câte. Oare mai rămăsese ceva de desenat în cele două împărății?*

*Bucuroase ajunseră la banca **Cristinei**:*

*-E a ta, făcură cele două dându-i „**împărățiile**”. La banca noastră e acum, vreme bună. Știi cine a adus-o? Și râsul celor două se auzi în toată împărăția **Flaviei și Andreei**.*

Mărgelele

De la târg, VARA-și cumpărase mărgele roșii. Era tare mândră de ele... Și le prinse la gât. Soarele se oglindea-n ele, iar vântul răsfirându-i părul de holde, le mângâia.

Zi și noapte, mărgelele roșii erau la gâtul VERII. O rugaseră surorile ei: TOAMNA, IARNA și PRIMĂVARA să le mprumute, dar nici nu auzi. Dar...

Într-o zi călduroasă, VARA poposi în grădină. Prinse a privi pomii și se bucura de rodul lor. Dădeau în pârg, corcodușele cele jucăușe, frumoasele caise și pregătite erau pe aproape și vișinele. Trecea de la unul la altul, mângâindu-le cu obrazu-i, rodul. Doar un singur pom roditor stătea mai la o parte, tăcut. Aproape că nu avea frunză de supărare, florile-i albe le ninse vremea demult.

-De ce ești supărat pom roditor? întrebă VARA.

-N-am rod și tare-s mâhnit, răspunse pomul plecându-și crengile spre urechea VERII. Ce caldă și bună ești de stai și m-ascuți! Și ce frumoasă!

Așa că VARA nu se mai clinti toată ziua de lângă pom. Doar, când văzu că soarele se pregătea de culcare, întrebă cu sfială:

-Da cum îți spunea grădina și ce rod făceai?

Pomul roditor îi mângâia cu urme de frunze, obrazii și-și începu povestea:

-Îmi spunea **CIREȘ**, Eram cel mai frumos pom roditor când înfloream. Apoi, rodul meu n-avea asemănare. Două boabe ca mărgelile tale s-aninau de crenguțe ca cerceii la urechi. Erau roșii și vesele tot timpul. Dar într-o noapte, înghețul mi-a furat rodul. Și de atunci, stau singur și nimeni nu-mi mai prinde **cercei de CIREȘE la urechi**. Of! Of! și pomul s-adună de durere.

Atunci, **VARA** își desprinse cu grijă frumoasele-i mărgelile roșii de la gât și le-ntinse pomului.

-Ți le dăruiesc **cireșule!** De azi încolo vei avea rod. Prinde-le în ram și vei fi cel mai frumos. Cu palmele mele, am să te mângâi în fiecare zi.

Și plecă. În urma ei, **CIREȘUL** își prinse mărgelile și se umplu de rod. De atunci, se spune că **CIREȘELE** sunt **mărgelile VERII** uitate-n pom .

Cămpapacalul

Aha! Nu știți de unde vine numele? Păi, de la... **Tele Cosmin**. A! Cine e **Tele-Cosmin**? Păi, e frate cu **Degețel** și vecin pe scară cu ... **Șuburel**.

Ei, și-acum, după toate prezentările să-l auzim:

-E simplu ca și cotul hornului și scaieții din bureți, dă să explice **Tele-Cosmin**. M-am tot gândit că e nevoie de ceva nou, și-atunci, am început să bolborosesc:

„Te fac, te desfac,
 Turi, buri, suri, muri,
 Ace, capace, adu-ne noroace,
 De ființe noi, ca ouăle moi,
 Sus, jos, întors pe dos,
 Fă-te câș, du-te pâș,
 Turi, buri, suri, muri.”

Și-ncepu **Tele – Cosmin**, „combinările – visările”. Că-i plac animalele, e adevărat, dar nu unul, ci trei. **E cămila, papagalul și calul**. Nu le poate aduce într-unul singur? Păi, să fiarbă o cocoașă, să trăncăne din cioc și să zvârle din copite. Mamă, ce-ar ieși! Cred că toți s-ar muta din blocul lor. Și-atunci, să vezi liniște!

Și uite așa, apăru pe lume, dintr-o dragoste anume –
CĂMIPAPACALUL!

-Unde-l culci?

-Sub ușă!

-Ce mănâncă?

-Mere dulci!

-De unde vine?

-Din frigider de la o mătușă!

Săraca **Degețel**. Ea trebuie să dea relații. **Tele – Cosmin** croiește vise, adică haine pentru „ființa lui”. Da, e ființă?

-Atenție! făcu **Tele – Cosmin** foarte tele-genic, tele-deștept, tele-tele, ultra-tele. Mă prezint la concursul de inventatori: „Hai la

ei, că vin la noi”. Îmi prezint, da cum să-l fac să umble, c-are numai trei picioare și-o ureche? Hei, n-am uitat ceva la voi? făcu **Tele – Cosmin** gata să iasă din poveste. Ce ți-e și cu **CĂMIPAPA-CALUL** ăsta?

Am uitat!

Da, dragii mei, **AM UITAT!** M-am luat cu **IHI** și **DACĂ** și-am **UITAT**. Ce? Mie nu mi se poate întâmpla?

Dar ochii ce mă priveau, îmi spuneau că **NU**. **Anca** stătea serioasă. Își **UITASE** păpușa-n apă, dar nu mă lăsa din ochi.

-Tu știi?

-Păpușa! îi amintesc eu, scoțând-o din lighean, gata de pus pe sfoară la uscat.

Dar **Anca** nu mă iertă:

-,Ce-ar fi soarele să **UITE** de lumină,

Dacă apele-ar seca

Și noaptea n-ar mai pleca?

Și pământul n-ar rodi,

Răul ar porni prin lume,

Binele de l-am opri?

Toate astea din **UITAT!** Spune! Spune!

-Ce să-ți spun? îngânai eu:

-Am uitat clanța în mână,

*Florile fără grădină,
Pasărea fără cântat,
Omul tare supărat,
Și nimic n-am câștigat.
Ești mulțumită”?*

***Anca** mă lua de mână și mă așeză în fața ei, arătându-mi cărțile și caietele ce-o așteptau.*

*-Acum, înțeleg ce-i cu **A UITA**. Știi, ieri **AM UITAT** de temă, iar domnișoara învățătoare m-a privit și ...*

-Și?

-Și, da, mi-a zis:

„Anca, ce s-ar întâmpla

*Dacă și eu aș **UITA**,*

Clasa să te trec în vară,

*M-ai **IERTA**?”*

-Și tu? făcui eu necăjind un scaun.

-Eu?

Și ochii Ancăi se umplură de lacrimi:

-Am rugat-o să mă ierte. Oare m-a iertat? N-a uitat?

*-Nu știu, s-așteptăm până la vară, i-am răspuns, ascuzându-l pe **UITAT** într-un loc ce l-am **UITAT**. Ce? Nu se poate întâmpla?*

Cartea cu degetele (1994)

*Cică era o data, cu vreo două săptămâni în urmă, o **DORINA** la grădiniță care nu vroia să se spele pe mâini:*

*- Nu pot, ascunzându-le în buzunare. **Apa** e rece, **săpunul** e mare, **prosopul** pare cât covorul din camera mea. Dacă-mi ia **degetele** cu el? Nu, nu pot și se tragea prin ușa spălătorului. Și uite așa, **DORINA** se ferea, să-și spele **degetele**:*

- De ce ne ții nespalate? auzi **DORINA** un murmur.*
- Cine a vorbit? întrebă privind în jur.*
- Noi, **degetele tale**. Privește-ne. Uita-te bine la noi.*

***Cel mare** se îndreapta cu greu:*

- Pe mine, m-ai lovit de măsuță și ai uitat să-mi spui „te rog să mă ierți”. Stii că sunt cel mai mare și că de mine ascultă întreaga palmă?

*- Cu mine, ai arătat ieri pe stradă. Sunt **arătătorul** dar nu mă mai spune la toată lumea. Și apoi, privește-mă. Sunt plin de dulceață. M-ai făcut linguriță. Și vrei, să mă lași nespălat?*

*- Sunt **mijlociul** familiei și uiți să-mi tai unghia. Mai și zgârii câteodată. Apoi, mă bagi repede în gura. De când sunt biberon?*

*- Inel, **inelar-curelar**, sunt al doilea de la coadă. Te ajut să te îmbraci și tu uiți să mă folosești când mănânci.*

- *Cel mai mic sunt eu. Tot timpul merg la grădiniță. Știu multe poezii. Tu de când n-ai mai învățat o poezie? Și se ascunse după curelar-inelar, roșu ca merele din geanta **DORINEI**.*

***DORINA** ascultă povestea din **palmă**. Uită să-i ceară iertare degetului **mare**, **arătătorul** era plin de dulceață, unghia netăiată la **mijlociu**, iar **inelarul** și **cel mic** stăteau supărați.*

*Privindu-le, se apropie de **chiuvetă**. Dădu drumul la **apă**:*

- *Mulțumesc, **DORINA**, de când te așteptăm noi: **apa**, **săpunul** și **prosopul**.*

*De atunci nimeni nu-i mai amintește **DORINEI** de poveste și parcă, toate s-au petrecut foarte demult, cu vreo... două săptămâni în urmă.*

O poveste la... borcan (1996)

În camera TOAMNEI e liniște. Borcanele stau rânduite pe rafturi, paturi. Da ce rafturi! Zici c-ar fi bagaje-n zbor pentru un tur cu avion.

„Cu manșete-etichete

Și

Desene cu catrene.”

Uite! Aici e lumea dulceturilor. Doamne, ce borcane! Cu gâturi înalte și subțiri ca de prințese ce te privesc de la ... celofan în sus. Și ce la modă sunt fundele lor! Da, ce gust au toate!

*“-Mi-s **cireașa** cea amară,*

*-Eu sunt **piersica** cea rară,*

*- Mie-mi spune „de **caisă**”,*

*-Eu sunt **vișina** cea prinsă*

*În vecini, cu mine, **para***

E colegă toată vara.”

Apoi, vine raftul din mijloc. Aha! Aici, culoarea e alta. Așa combinație, oho!!!

„**Gogoșari** – pantofari,
Ardei de-i vrei,
Castraveți isteți,
Pătlăgele cu mărgele,
Vinete, hai du-te cu **ardeiul** iute,
Ceapă de apă,
Morcovi, **pătrunjei** mititei și...”

*Ce mai! Un ghiveci intreg. Stau săracele **legume**, fără nume și tăiate și tocate, în cuptor, în pat de dor și-apoi iute, sus pe raft numai bune de mâncat.*

*Greu e în **cămara TOAMNEI!** Nici nu pot privi în jos. Stau cu burțile cleiate-n geam:*

“**Castraveții** cei murați

Gogoșari felii tăiați

Și

Ardei umpluți cu varză,

Prinși în celofan, c-o rază.”

Ei poftim!

*Dorm cu toții-o **IARNA**-ntreagă. Pline, fine, dolofane și grāsane, să se vadă. Asta da, zic și eu...borcaniadă!*

*Aha! Crezi că am uitat de: **gemuri, struguri, crème, ferme, mere, pere** in panere? Chiar așa! Nu-i nimic, **cămara-i mare**. În povestea viitoare, vor veni la rând te-asigur:*

*„Sticlele de **bulion**,*

Suc de fructe

Și

Mărunte etichete,

Paste-n tub

Și

***Salată prinsă-cub.**“*

*Capu-mi este calendar. Ce să-i faci! În lumea bună a borcanelor of, spălat să fii și-i gata și pe tine, să te pună la păstrat: tuns, frezat și pieptănat. Dar alege, unde vrei? La **dulcețuri, gem, zacuscă** sau **murat** într-o poveste prinsă-n zbor pe-o manșetă etichetă, cu desene și catrene?*

*O poveste? Ura! O-nchid iute-ntr-un borcan și la **IARNA-o** iau cu mine. De! Toată ziua prinde bine. Nu-i așa?*

„Apoi,

Îți zâmbesc și-ndrăznesc,

Să-ți spun lună, poftă bună,

*La povestea din ...**BORCAN***

Mate-vers, Pe ales! (2005)

Pentru tine...

*În această carte
Se vorbește despre... **MATE**
S-o citești cu grijă-ți cer
Și răsplată îți ofer
Ca pe pagina din dreapta,
Cu bunicii, mama, tata,
Să te apuci de desenat
Tot ce-n carte ai aflat.
Hai, pornește-te la drum
Că ești sigur cel mai ...**BUN!***

De la unu pân' la zece

*Un cârlig făcut de Bunu
Avea forma cifrei ...**unu** (1)*

*Gât de lebădă de-ndoi
Se preface-n cifra ...**doi** (2)*

*Din covrig juma de iei
O găsești în cifra ...**trei** (3)*

*E un scaun ca la teatru?
Nu. Precis e cifra...**patru** (4)*

*De-apuci secera de-aici
O aduci în cifra... **cinci** (5)*

*Crosa îndoită-n pase
Se preface-n cifra... **șase** (6)*

*Pare- o coasă prinsă-n spate?
Nu. O privim pe cifra...**șapte** (7)*

*Din cuptor covrigul copt
Are forma cifrei...**opt** (8)*

*Șase care stă să-l plouă
Se răstoarnă-n cifra...**nouă** (9)*

*Zece le urmează, nou
Un cârlig lângă un ou (10)*

1, 2, joacă-te cu noi

*1,2,
Joacă-te cu noi,*

*3,4,5,
Plici, plici, plici,*

6, 7,
Duci mâna la spate,

8, 9,
Bați din palme două,

Și-apoi 10,
La dans se trece.

1,2, vin la voi

1, 2,
Vin la voi

3, 4,
Croitorul vostru,

5, 6,
Nasture îmi coase,

7, 8,
Că acuș s-a rupt,

9,
Că e haina nouă,

10,
Spune-i să nu plece.

1, 2, 3, floarea e de tei

1, 2, 3,
Floarea e de tei,

4, 5,
Uite un arici,

6, 7, 8,
Am băut compot,

9, 10,
Vremea trece.

1, 2, 3, pe stradă e polei

1, 2, 3,
Pe stradă e polei,

4, 5, 6,
Parcă e mătase,

7, 8, 9,
Și e ora nouă,

10,
Fără zece.

1, 2, 3, 4,
am în oală lapte acru

1, 2, 3, 4,
Am în oală lapte acru,

5, 6, 7, 8,
Pentru Mița este tot,

9, 10
De foame-i trece,

1, 2, 3, 4, hai la teatru

1, 2, 3, 4,
Hai la teatru,

5, 6, 7, 8,
Hai la joc,

9, 10
Timpul trece,

1, 2, 3, 4, 5,
Am văzut niște pitici

1, 2, 3, 4, 5,
Am văzut niște pitici,

6, 7, 8, 9, 10,
Se scăldau în apă rece.

1, 2, 3, 4, 5,
Ace de arici

1, 2, 3, 4, 5,
Ace de arici,

6, 7, 8, 9, 10,
Râul dă să sece.

Numără cu noi

Numără cu noi
Dacă vrei din doi în doi

2, 4, 6,
Toate sunt frumoase,

8, 10
Dimineața este rece.

Numără cu ei

Numără cu ei,
1, 3,

Vin cei mici,

3, 5,

Este lapte?

5, 7,

Numai nouă?

7, 9,

Pentru ora zece,

Sunt chiar unsprezece.

Unu

1,

Vine trenu,

2,

Chiar la noi,

3,

Cu buneii,

4,

De la teatru

5,

Și pitici

6,

Pentru mese,

7,

Avem lapte

8,

Tortu-i copt,

9,

Și de plouă

10,

Vin toti zece?

Zece

10,

Trece,

9

Plouă,

8

Compot,

7

Lapte,

6

Case,

5

Arici,

4

Teatru,

3

Ardei,

2

Pisoi,

1

Bunu.

Compararea-i pe măsură

*E EGAL, MAI MIC, MAI
MARE?*

Iar se pune-o întrebare!

Ce-i EGAL?

E-atunci când doi plus doi

FACE TOT ATÂT la noi

Cât în cartier la voi.

E MAI MIC?

E un pitic, e așa un fel de pici

Când pe ușă intră cinci.

Dar mai știi, zece-i MAI MARE!

N-are mingi în buzunare,

Dar de sus se uită-n jos

Când e șase, nouă-ntors.

De aceea vreau să zic

Ce-i EGAL, MAI MARE, MIC,

Să știm toți puțin respect

Când CALCULUL e corect

COMPARARE-i pe măsură

Și câștigi din ea o tură,

La un joc cu CIFRE multe

MARI si MICI, dar și mărunte,

Spune-mi repede să-nchei,

Că aș bea un ceai de tei.

O punguță fără...bani

Știți povestea cu punguța

Cu găina și băbuța?

Ce vroiau prin ADUNARE

Să facă CÂȘTIGUL mare?

Și-atunci moșul din poveste

A scos repede din zestre

TERMENII, c-așa se cheamă

CE SE-ADUNĂ, și-apoi du-mă

La punguța, unde-o SUMĂ

Mă așteaptă încet s-o NUMĂR

Peste-un umăr,

Cică de-un cocoș fălos

Care circulă pe jos,

Să găsească-n drumul mare

O punguță care n-are

Nici măcar pe banul, bunul

Ci un TERMEN și-ncă UNUL

în joc și glumă

În povestea despre SUMĂ

Ce se cheamă ADUNARE

Și stă drept pe strada mare.

Cornul cu arici

Greu e să cobori o treaptă

Când nu știi cât e de lată.

Să tot iei puțin din ea

A SCĂDEA mi s-ar părea

Că e **TERMENUL** corect
 Și precis și la obiect.
 Deci **SCĂDEREA** e atunci
 Când din cornu ce-l mănânci
 Tot rămâne câte-un pic
 Până nu mai e nimic,
 Deci, el, cornu-i **DESCĂZUT**
 El dă tot și e făcut
 Din făină și din sare
 Și copt iute-n graba mare.
 Ca spre-un **SCĂZĂTOR**
 Să tot ducă cu-n motor,
 Cornul tot pe bucățele,
 Fărmituri la păsărele.
 Și cu **RESTUL** cum rămâne?
 Nu mai e nici pentru mine!
 Doar **SCĂDEREA** ce-o urma
 Vă las în preajma sa
 Da, pe trei luat din cinci
 Mi-ar rămâne doi arici
 Ce sunt **REST** sau **DIFERENȚĂ**?
 Vom vedea, la prezența din
 ...absență!

Un baton de ciocolată

ÎNMULȚIREA- înfrățirea
 E așa, nu mișca
 Și nu pleca.

Câte șapte, câte nouă,
 Când pe strada noastră plouă.
 Câte șase, câte opt,
 În borcane-avem compot.
 Câte patru, câte cinci,
 Țin în mână licurici.
 Câte doi și câte trei,
 Ca-n povestea cea cu tei.
 Unde chiar pe creangă sus
 Cocoțat stă un **PRODUS**
 Ce apare, stai să-ți spun din
 baloane de săpun,
 Ce se cheamă fiecare:
FACTOR, FACTOR, cu **F** mare.
 Deci, ascultă, nu uita
ADUNARE REPETATĂ!
 Cu **DOI FACTORI ÎNMULȚIȚI**
 Dau **PRODUSU**-n biscuiți.
 Și la urmă ca răsplată
 Ce apare?
 Un baton de ... ciocolată!

A tăia un măr în două

După **ÎNMULȚIREA** spusă,
ÎMPĂRȚIREA-i altă sursă
 Căci, **A ÎMPĂRȚI**-e așa
 A tăia un măr în două
 Și-a ne da un pic și nouă,

*O bucată cât de mică
 Ca să-și pună o furnică
 Pachețelul la plecare
 Pentru școala de furnici
 Și grădina de arici.
 Ce **ÎMPARTE-I**
DEÎMPĂRȚIT
 E știut și mult iubit
 Că e darnic și bogat
 Și în lume, neuitat.
 Iar acuma vreau să zic,
 Spun încet că eu sunt mic,
 Cel mai, cel mai, știutor
 E pe drept, **ÎMPĂRȚITOR**.
 Sigur, știți, **ÎN MOD EGAL**
EL ÎMPARTE după plan
 De la măr îți ia pe loc
 Ca la florile de soc
 Tot. Și împarte uite-așa
 Chiar de-afară-i vreme rea.
 Ce-ți dă ție, este **CÂT**
 Nu avem decât atât.
 Deci, **TOT SCAD** și **SCAD**
PE RÂND
 Până-ajung curând, curând,
 Să-ți scriu lunga mea scrisoare
 Pe-împărțita: frunză-floare.*

Număr natural și banal

*Încep iar să scriu
 Despre tot ce știu
 De la zero pân' la zece
 Cifre le numesc și-mi trece
 Fix durerea mea de cap
 Când le număr și nu-ncap
 Într-un mândru buzunar
 Unde vântul e hoinar.
 Număr până la o sută
 Lumea mă ascultă mută,
 Apoi chiar pân' la o mie,
 Ce-mi rămâne îți dau ție
 Și le-așezi așa:
 Unitatea, zecea, suta, mia
 Stau că vine ploaia
 Pe axa numerelor
 Din neamul umbrelor
 Și se fac rude pe loc
 Chiar și cu lemnul de foc.
 Ce-i cu soț e număr par
 Fără soț, îi spun impar
 Iar atunci când strig la ele
 Că mănâncă căpșunele,
 Iute-l iau pe "cu" și "de"
 Să mănânce niște dude.
 De-i mai mare sau mai mic
 E egal și cu nimic*

*Nu mă supăr nici un pic
Totuși, le aștept la masă
După ordin, după clasă
Ca să știu cum socotesc
Când la lecții le poftesc
Să m-ajute să învăț
Și să fiu **MATE** cel isteț!*

Stop! Urmează variații-operatii

*Ți-amintești din clasa a II –a
Când vorbeam de **înmulțire**
Ca știut-a **înfrățire**?
Dar, apare **împărțirea** ce
aduce **păgubirea**
Iar scăderea este-o vorbă
De-a lua boabă cu boabă,
Ca la urmă să faci semne
Parcă-ar fi un foc cu lemne.
Plus ce fac ca T cu T
Să-l aducă drept pe S
Dintr-un număr **scăzător**
Pare-a fi **precis motor**
Ce pornește-**un descăzut**
Spre un rest **deja pierdut**
Vezi, e minus **cel știut**.
Doar un factor poate râde
De un altul care-l prinde*

*Chiar de guler, că-i miop
Și se crede ...cuțu șchiop
Adormit de un **produs**
Pe o vorbă ce s-a dus
Să se plângă că e **cât**
La un altu-**împărțitor**
Ce din banca de martor,
Spune iute, **deîmpărțit**
Într-o lume mult mai bună
Ce se vede de pe lună
Când îți spune...noapte bună!*

Milion de carton jumătate, sfert, dreptate

*Într-o eră spațială
Și puțin cam matinală
Să vorbesc de jumătate
Mi se pare o dreptate
Pe când, uite, despre **sfert**
Am uitat și nu-i corect
Că îl strig doar la sfârșit
Ca un semn din infinit
Când apare-un bilion
Ca un frate de carton
Tot **adun** și **scad** mereu
Cred și eu că nu e greu
Să **măresc**
Deci, să-**nmulțesc***

Când un *F* e 10, 100, 1000
 Totu-i ca o jucărie
 Din magie-pălărie.
Micșorez ,
Împărțesc
 Tot la 10, 100, 1000
 Îmi spui și mie
 E aceeași pălărie?
 Da, doar tu să fii atent
 Să faci calculul corect
Dublu e de două ori
Triplu vine de trei ori
 Iar când să rezolvi problema
 Fii atent unde-i dilema
 Și te-oprești la judecată
 Căutând dată cu dată,
 Apoi iute **calculezi**
 De stă soarele-n amiezi
 Să scrii tu răspunsu-l scurt
 Nu-i nimica de pierdut
 Și te știi chiar și la test
 Nu mai faci nici un protest,
 Ești tu **MATE** cel isteț
 Școlărel la mare preț.

Uite-o trăsură,
unitate de măsură

M-am făcut ascultător
 Să-mi iau ceas deșteptător

Să măsoare drept să-ți spun
 Și **lungimea** unui drum
 Ei, hai iute spune drept
 Nu e lucru prea deștept?
 Păi, cu **metrul** ce-ai să faci?
 O să suni pe la gândaci?
 Și cu **litru** pe capace
 O să facă taca-tace?
 Sau vei pune **kilogramul**
 Să-mi noteze tot orarul?
 Uite, iar e Zăpăcilă
 O figură de o **milă**.
 Ce le-aruncă fix pe dos
 Și nu am nici un folos
 Deci, la ceas **minutele**
 Adună **secundele**
 Iar pe ele **oră**
 La joacă în horă
 Cu o zi și-o **săptămână**
 Ce urmează peste-o **lună**
 Să formeze **anu-ntreg**
 După care eu alerg
 Și străbat lumea pe jos
 Să îmi fie de folos
 Un **deceniu**-zece ani
 Suta-veacul nu în bani
 De **mileniu** chiar se zice
 C-ar fi toată ziua...duce.
 Iar la noi în magazin
 Se vinde pe bani peșin

Tot ce ține scurt de metru
Deca, hecto, kilometru
Deci, centi, milimetru
 Și lungime și lățime
 Și miime și pătrime.
 Iar ce ține fix de litru
Deca, hecto, kilolitr
Deci, centi, mililitru
 Le măsoară cu grijă mare
 Să nu-mi scape fiecare
 În vre-o sticlă fără dop
 Până-aici, acum e stop,
 Că se fac prăjiturele
 Cu căpșuni și micșunele.
 Și stăpânul lor e **gramul**
 Apoi, **deca, hecto, kilogramul**
 Vin încet că-s cam grășane
 Că au multe **kilograme**
 Și străbat lumea pe jos
 Să le fie cu folos.
 Toate-ncap într-o trăsură
Unitate de măsură
 Ce te plimbă tacticos
 Când pe sus și când pe jos
 Într-o prea frumoasă carte
 Ce se strigă iute...**MATE!**

E grășanul, kilogramul

Kilogramul

E grășanul,
 Mâncăciosul,
 Pofticiosul,
CÂNTĂREȘTE
 Ce dorește:
 Lună plină
 Și făină,
 Soarele
 Și fructele
 Materiale
 Și cereale,
 Ghem de sfoară
 Într-o doară,
 Și pe noi
 Și pe voi,
 Căci **CÂNTARUL**
 Este pragul
 Unde calcă... **KILOGRAMUL!**

Leul – paraleul!

Repede, o întrebare:
LEUL are domnitor?

Sigur, fix în buzunare
 Unde-l scap de vânător.
 Si se cheamă **MĂRUNȚIȘ**
 Îl număr și pe furiș,
 De la **UNU** la o **SUTĂ**
 Toată lumea parcă-i mută
 Dă un ban și vremea-i slută.
 Dar culcușul e la **BANCĂ**
 Unde are-o tanti doică
 Ce-l adoarme zi-lumină
 Că **BANCNOTA**-i cu pricina
 C-are chiar **VALOARE MARE**
UNA, și-apoi **CINCI** sutare
 De aceea, **LEUL** meu
 Nu mușcă că-i ...paraleu.
 Pot pe loc să-l **CHELTUIESC**
 Dar și să-l **CHIVERNISESC**
 Cu mai multă **AGONISEALĂ**
 C-așa am învățat la școală.

O felie, geometrie

Știu, mi-e clar, dar n-am habar
 Ce-i cu atâta **geometrie**
 În paharul cu hârtie?
 Să pornim iar de la tată
 Când stătea pe strada **dreaptă**
 Sau să pun un punct la "i"
 Ca un semn pentru copii?
 Și să tai **dreapta** încetul
 Să-mi apară drept **segmentul**

Bucățica ce stă **dreaptă**
 Parcă-i pentru școală aptă?
 Și pe linie să merg
 Într-o **curbă** să alerg
 Să mă-ndoi și să mă frâng
 Ca o **frână** de natâng.
 Și-apoi tot din colț în colț
 Ca în cartea cu...netoți
 Să-ncurc unchiul
 Chiar cu **unghiul**
 Ce e dragă în trei stări
 Ca și valul de pe mări
 Că e **drept**
 De-i pocnesc bumbii din piept
 Și-apoi pare **ascuțit**
 Ca un nas puțin julit
 Și la urmă stă **obtuș**
 Ca un tren puțin mofluz.
 Uite, asta e ce știu
 Dintr-o **MATE** a nu știu cui.
 A, uitam să-ți povestesc,
 Ia-mă-ncet că amețesc
 Că la masă-avem cucoane
 Ce se cheamă **poligoane**
 Le-a adus mama la noi
 Să plecați de-acasă, voi.
 Ți-amintești de **laturi, unghiuri**,
 Ca o lecție de ...fluturi?
 Pentru cel de la parter
 Ce-l strigam ...**patrulater**?

Și-atunci eu mă joc
 Cu ceva și stau pe loc
 Când c-o **axă**
 Ca o taxă,
 Împart corpu-n **jumătate**
 Drept, precis și cu dreptate.
 Nu mai face așa bot
 Că le uit pe loc de tot.
 Și tu nu știi bucuria
 Ce se cheamă...**simetria!**
 Și stau față-n față
 Ca mărgelele pe ață
 Nas în nas și ochi în ochi
 Să nu-ți fie de deochi
 Floare asemănătoare
 Cu cealaltă ca o floare
 Și mai vreau atât să-ți spun
 Ca-n balonul de săpun
 Cât de dragă-mi este mie
 Lecția de **geometrie**
 Că mă face să-nțeleg
 Unde calc și unde merg
 Ca s-ajung în clasa a IV-a
 Iau camion cu marca „Tatra”!

**Un pătrat,
 drept împărat**

Vreau urgent și concret
 Să vă pun la curent.

Cu o ultimă-nștițare
 Care e o veste mare:
 Cică noul împărat
 Are cap, drept, un **PĂTRAT**.
 Cum i-ar sta cu pălărie?
 Parcă-ar pune-o colivie!
 Dar, vă rog s-aveți răbdare
 Că urechi **PĂTRATUL** n-are,
 Nici un nas și nici o gură,
 Nu se văd pe-a lui figură.
 Iar de ochi, ce să vorbim
 Doar prin poștă de-i primim.
 N-are, n-are și iar n-are
 Nici lumină de la soare,
 Dar, în schimb, vedeți prea bine
 E curat cum se cuvine.
 Și frumos și prea cuminte.
 Ai de grijă, ține minte
 C-are **LATURILE** toate
 Prinse-n vârfuri ca pe poante
PATRU LATURI, drept să-ți spun
 Nici nu scad și nici n-adun
SUNT EGALE ÎNTRE ELE
 Ca un joc de scândurele.
VÂRFURI- UNGHIURI,
NUMĂR PATRU
 Restul au plecat la teatru
 Și din ele fiecare
NOUĂZECI DE GRADE are.

*Și-astfel, dragul împărat
 Drept să-ți spun s-a săturat,
 Să mai aibă cap **PĂTRAT**
 Și de-aceea vrea și el
 O ureche cu cercel
 Și o gură și doi ochi
 Să nu-i fie de deochi.
 Că, ajuns într-o poveste,
 Fiți atenți să trecem peste...
 Să poarte drept pălărie,
 O pătrată colivie.*

Dragă unghi – dreptunghi

*Ți-aș scrie
 Vai mie,
 O scrisoare
 Pe o floare,
 Dintr-un strat
 Ca un raft
 Unde stau
 Cu-cu bau,
 Câte **două**,
 Parcă plouă,
 Față-n **față**,
 Ca la harță,
 Fiindcă ele,
Paralele,
Sunt egale*

*Până-n vale,
 Unde trenul aiurit,
 Le așteaptă-n infinit.
 Nu-ți mai scriu
 Că-i târziu,
 Noapte bună
 Pe- o alună
 Dragă unchi,
Dreptunghi.*

Unghi– triunghi

*Te uiți la el
 Că-i mărunțel?
 Ce să-i faci
 Ca să-i placi?
 Spune-i dacă vrei
 Că și **laturi, trei.**
 De privești din **unghi**
 Pot fi un **triunghi**
Ascuțit
 Sau ciuntit
 Slab,
 Nabab,
 Gras
 Și ras
 Dar nu vrei
 Ca Grivei
 Să te latre
 Ca la carte?*

Deci, îi spune
 Chiar pe bune
 Că **trei laturi** la un loc
 Fac din **unghiuri**
 Fix... **triunghiuri**.

**Tot încerc,
 povestea-n cerc!**

De cu seară,
 Până-n vară,
 Tot încerc,
 Povestea-n **cerc**.
 Asta dragă,
 Fără șagă,
 N-are ușă,
 Nici mătușă,
 Dar se plânge,
 Că se-ncinge,
 Peste-un mijloc cât un **metru**
 Ce se cheamă ... **DIAMETRU**
 Care fără îndoială
 Are și-o... **DIAGONALĂ**.
 N-are frați,
 Nici împărați,
 Cu neveste,
 Împărătese,
 Și de-aceea vreau să-ți spun,
 Uite, repede m-adun

Că povestea ce încerc
 Are moaca unui **CERC**
 Și-am încălecat pe-o roată
 Și ți-am spus rotunda... toată.

Nu am timp, anotimp

Despre **timp**
Anotimp
 Vreau să-ți spun,
 Uite- acum,
 Cică-s **patru**
 Ca la teatru,
Iarna vine
 Pe patine
 Și-apoi seara
Primăvara,
 Lasă-ncet
 Pe tapet,
Vara, mere
 Ca s-aduni,
Toamna-n gutui.
 Și- apoi „gata”
 Spune tata
Nu am timp
Anotimp
 Căci în vis,
 Eu ți-am scris,
Mate vers
Pe ales!

Versurile, toate, sunt creioane colorate (2015)

Mac – floare de ac

*Pe mine mă cheamă Ana,
 Dar puteam să fiu și Dana.
 Am fost mică- vreau să știți,
 Patru anișori cuminți
 Număram pe degete:
 Și, cu mama, pe-ndelete,
 Puneam ață într-un ac
 Și vroiam să cos un sac,
 Să strâng cu bunica-ndată
 Din livadă lumea toată.
 Dar să coși nu-i lucru greu,
 Of, of, of, degetul meu!
 Că în loc să-mpung în sac,
 Am pus degetul în ac.
 A ieșit un strop de sânge,
 Dar nici nu puteam a plânge...
 Mă uitam la picătura
 Ce se tot dădea de-a dura
 Și care-ncepu a-mi spune,
 Că și ea avea un nume:
 -Mă prefac în floare-acum
 Ce-o întâlnești în lan, și-n drum,*

*Sunt ca **focul ROȘIE**
 Am o cupă ca un sac
 Și mă strigă lumea **MAC**,
 Mândră floare-a unui ac
 La culoare toți mă știu,
Creastă de cocoș, foc viu...
 Așa aflai eu, de la ac,
 Povestea florii de **mac**
 Pe când învățam să cos
 Și-mi ieșeau toate pe dos...

 Dacă mă mai cheamă Ana?
 Nu știu. Poate iar sunt Dana.*

Dia - păpădia

*Într-o bună dimineată,
 Se trezireă față-n față
 Nu se știe când și cum,
 Pe la mijlocul de drum
Soarele și cu o floare
 Nici prea mică, nici prea mare...*

Se priviră fără glas,
 Și porniră încet la pas.
 -Cine-o fi? Se întreba
 Soarele când o privea...
 N-avea cine să-i răspundă,
 Nici câmpia s-o ascundă,
 Că-i spunea cine-i chiar ea,
Floarea ce în drum stătea:
 Că e mică și plăpândă,
 Roua dimineții-i udă,
 Doar petala de-ar desface
 S-o întrebe ce mai face...
 -Biet boboc, la-nfățișare
 Mică sunt și n-am culoare,
 Nici copiii nu-mi zic floare.
 Sfinte soare dă-mi culoare,
 Rogu-te mă-mbracă-n raze
 Să fiu soare pe câmpie,
 Ghemotoc din ace-o mie,
 Și-apoi spune-mi: **PĂPĂDIE**,
 Că sunt bună de cunună,
Rază galbenă să-mi spună,
 Că sunt fiica **Soarelui**,
 Frumusețea câmpului...
 Mai aveți vre-o întrebare?
 -Nu! Te știm, **rază de Soare!**
 Și-apoi, toată câmpia
 Strigă: **DIA-PĂPĂDIA**.

Albăstrița

Uite-așa a fost o dată,
 Odată ca niciodată...
 Dacă nu v-am povesti,
 Poate că nici nu am ști
 Despre mândra **ALBĂSTRITA**,
 Acea fată de-mpărat
 Ce cu-n gând necugetat
 A iubit un grădinar,
 Meșter mare și florar,
 C-avea ochii precum **zarea**,
 Ce se oglindeau cu **marea**
 În culoarea unui **astru**...
 Da, el se numea **ALBASTRU**...
 Ea se prefăcu în floare,
 Floare fără asemănare,
Albăstrița peste holdă,
 Ce se colorase blondă,
 În zile de caldă vară,
 Ce urmau din primăvară.
 Iară mândrul grădinar,
 Meșter mare și florar,
 Într-un cer **senin** de vară
 Tot veghea din zori în seară
 Floarea scumpă, **Albăstrița**,
 Ce se prinde-n cunună
 Ce-mpletește-mpărăteasa
 Tot cu gândul la mireasa

*Ce din gând necugetat,
La o vorbă de-mpărat,
Luă forma unei flori
Ce-nfloarește prima-n zori.*

Firul de iarbă

*Stau în casă cu bunica,
Păpușica și pisica.
Și-o aștept să înceapă-așa,
O poveste dacă-ar vrea...
-Cică într-o împărăție,
Peste țări și mări o mie,
Se țeseau din flori covoare
Urzite cu flori de **soare**,
Și-ntr-o zi întreaga **zare**
Auzi vestea cea mare,
Dată de împărăție
Tot poporul să o știe:
-Cine-a țese acel covor
Pentru împărat cu zor,
Un covor nemaivăzut,
Și în lume neștiut,
Fi-va răsplătit, vezi-bine,
Cu mulți bani, cum se cuvine!
Și veniră țesătoare
Ce țeseau covor cu floare.
Florile le așteptară
Și de lucru s-apucară.*

*Ițele din fir de **soare**
Prindeau floare după floare,
Dar la degete **ardeau**,
Doar cu apă stâmpărau
Focul razelor de **soare**
Ce purta raza de mare.
Și din **GALBEN** și **ALBASTRU**,
Împăratul iaca vede
Totul preschimbat în **VERDE**
Și le-a zis **FIRE DE IARBĂ**
Ce-au înconjurat în grabă
Toată curtea-mpărătească
Făcând lumea să-și dorească
Câmp cu **iarbă** și cu flori,
Un covor de sărbători
Țesut într-o-mpărăție,
Lumii pentru bucurie!*

Moș Martin

*În pădure, zarvă mare ...
Pregătesc toți o serbare:
Păsărelele, de zor,
Cântece repetă-n cor,
Florile de dimineață
Și-au spălat cu roua fața ...
Numai **MOȘ MARTIN** nu are
Hainele pentru serbare.
Stă ascuns în zmeuriș
Și mormăie pe furiș.*

Da' pentru serbarea mare,
 Crezi că ai avea scăpare?
 Uite-o ! Creanga cu lăbuța
 Prins-a **Ița-Veverița**,
 Că l-a și văzut pe **MOȘ**
 Adunat ca într-un coș.
 Vai ! da' ce mai supărare:
Haine Moș Martin nu are!
 Repede din coadă-un smoc
 Ița-l face **ghemotoc**,
 Cere-o **coajă de la nucă**,
 Toamna-i dă o **frunză lungă**,
 Ia și-o **scoarță de copac**
 Ce- era de mult pe plac,
 Și din joacă, chiar pe loc,
 Moșului frumos cojoc
 Îi croiește-n moda vremii
 Și a iernii, și a verii.
 Este-o haină de bonton
 În culoare ron-**MARON**.

Creionul fermecat

Din pădure am plecat:
 Lumea-mi spune „fermecat.”
 Sunt din fire subțirel,
 De aceea-n cojocel
 Stau chiar și în toiul verii,
 Iernii și al primăverii.

Am un suflet de **CĂRBUNE**
 Să pot scrie, să pot spune
 Celor ce mă folosesc
 Un gând bun și... „mulțumesc!”
 Și ... de ce sunt fermecat?
 Alfabetul l-ați aflat?
 Și cum, oare, l-ați fi scris
 De nu v-apăream și-n vis?

Ghiocelul

Într-o zi de primăvară,
 Povestea o verișoară
 Ce venise prin pădure
 Și văzuse rug de mure,
 Cum că **neaua**-i multă încă,
 Tot e-ntinsă peste luncă,
 Dar că pentru mine avea
 Vară-mea, că-mi și scotea
 Din ascuns buzunărel
 Un prea gingaș **GHIOCCEL**:
 Tulpinița-i era verde,
 (O pădure-n ea se vede!)
 Iar petala, mândră, **dalbă**,
 Avea chiar culoarea **Albă**.
Alb ca floarea unui **crin**
 Ce și noaptea, cu suspin,
Toată curtea parfumează...
 Alb ca spuma **laptelui**

Și fața argintului.
De la toate, câte-un pic,
Ghiocelul nostru mic
A luat câte-o petală
Și acum, cu mare fală,
Se întrece la culoare
Cu a iernii mândră floare
Ce pe la ferestre-apare...
Dar când Soarele răsare
Se apucă-ncet a plânge,
Tulpina-i atunci se frânge
Și ușor, de sub zăpadă,

Se arată ca sa vadă
Dacă poate să vestească
Peste ființa omenească
El , plăpândul ghiocel,
-Mesagerul tinerel –
Lumii , că sosește – ndată
Primăvara așteptată.
Și -așa fața bălăioară,
Într-o zi de primăvară,
Află de menirea-n lume
A micuței flori-minune.

Prietenele Sabinei

Pe Sabina am întâlnit-o în prima mea vizită la cămin. Îmi ieșise-n cale, iar ochii ei ca două mărgelușe fermecate mă priveau scrutători:

-Ce mi-ai adus?, mă întrebă, prinzându-mă de mână.

N-aveam în buzunar decât o cutie de cretă colorată ce-o cumpărasem pentru cei mai mari. Dar acum...

-Pe noile tale prietene ! Faceți cunoștință...

Și-n fața Sabinei am deschis cutia cu bucățile de cretă care, făcând o plecăciune, săriseră să se prezinte:

-Bună dimineața! Vin de prin grădini și sunt îmbujorată. Am luat măsură pentru pătlăgelele roșii, le-am croit pălăriuța ciuper-

*cilor, iar merelor le-am spus povestea suratelor lor de aur, de s-au înroșit toate. Când mi-e cald sunt **ROȘIE** ca focul.*

*-Mie-mi place să stau la soare, dar nu mă bronzez deloc. Rămân tot **GALBENĂ**. Dacă mă pierzi în holda de grâu nu mă mai găsești, iar florile mele preferate sunt **gălbenelele** ...*

*-Ochii mei au culoarea cerului, grăi o altă prietenă privind spre **Sabina**. Sunt soră bună cu cicoarea și-mi place să mă scald. Și-atunci mă fac **ALBASTRĂ**, albastră ...*

*-Mică prietenă, casa mea e **pădurea**. Haina mi-e din **cețină de brad**, iar primăvara, de bucuria vieții, totul e **VERDE**...*

*-Pe mine de vrei să mă găsești, privește-o pe **Rița-Veverița**, uită-te la **trunchiul copacilor** și la **frunzele toamnei**. Toți își croiesc hainele la Ron – **MARON**.*

***Sabina** privi mirată cum noile ei prietene își ocupau cuminiți locurile din nou în cutie. Își înălță ochii spre mine:*

-Ele rămân cu mine, da?

*Știam că de-acum înainte oricine va putea afla în care bloc locuiește **Sabina**: Pe asfalt, cu ajutorul noilor sale prietene vor răsări maci și ghiocei, case frumos rânduite, iar Soarele va străluci întotdeauna pe cerul albastru.*

Povești... vindecătoare! (2016)

Siropel și Tabletita

(scrisă pentru cel /cea care refuză să ia medicamente)

Ionel este bolnăvior. Îl doare capul și are roșu în gât. Ar vrea să se facă bine, deoarece bicicleta îl așteaptă-n curte. Dar, nu poate ajunge până acolo. De ce? Îi este frică! De cine? De vreun câine? Nu! De vreo pisică? Nu! De cloșca cu pui și cocoșul pintenat? Nu!

Lui Ionel îi este frică de... medicamente și ochii îi sunt în lacrimi.

*Da, sigur, el știe că ele îi fac bine dar, cu toate acestea, nu-i plac, nu le vrea și nici nu și le dorește deloc. Și uite așa, Ionel nu se poate face bine și rușinat, recunoaște că **are nevoie de ajutor**.*

- Cine mă poate ajuta? suspina el cu neîncredere, sperând să-l audă cineva.

- Noi, noi, auzi un glas venind de aproape.

- Cine sunteți voi? întrebă Ionel privind în jur.

*- Suntem **Siropel și Tabletita**, făcură cei doi de pe noptieră, salutându-l cu zâmbetul de la dop și până la ambalaj.*

*Ionel se uită la ei cu teamă. Oare ce-i vor face? Dar, **Siropel și Tabletița** care știau că **Ionel** e speriat și bolnăvior, s-au așezat pe scăunelele de lângă patul lui, spunându-i:*

-Știi, de noi să nu-ți fie frică, deoarece te vom ajuta să te faci bine. Te tratăm c-o poezioară medicament. Ascultă-ne o clipă:

*Eu sunt **Tabletița***

Deschide gurița

Și mă-nghite ușurel

*Cu un strop de **Siropel**,*

*Bravo ție, drag, **Ionel!***

- Vezi, nu e greu deloc. Noi avem: gust bun, miros plăcut și frumos, suntem colorate și în sticlute îmbrăcate. Dacă ne ascuți și devii prietenul nostru, te vom ajuta să te-ntorci foarte repede în curte.

*- Și ce trebuie să fac? întrebă **Ionel** privind-și noii prieteni cu multă încredere.*

*- O nimica toată, doar să-nveți poezioara, spuseră veseli **Siropel și Tabletița**, sărind înapoi pe noptieră. Hai să repetăm împreună! Vrei? Ura!!*

*Și cei trei s-apucară să spună poezia; așa că, încetul cu încetul, **Siropel și Tabletița** l-au ajutat pe **Ionel** să se facă bine.*

*Unde este acum **Ionel**? Cum unde? În curte și se dă cu bicicleta. Și prietenii lui, **Siropel și Tabletița**? Ei, aceștia stau cumiți și fericiți în **dulăpiorul cu medicamente**. Sunt siguri că*

Ionel s-a lăudat cu ei la toată lumea și de aceea nu mai plânge nicio batistă și nu mai strănută niciun pantof. Păi nu?

Ușa – Pușa

(scrisă pentru cei/cele cărora le e frică să doarmă în întuneric și cu ușa camerei închisă)

*Cică se povestește că fiecare în lumea aceasta are un prieten sau o prietenă bună, bună, bună. Așa că, de câtăva vreme, cea mai bună prietenă a mea, este... **Ușa**. Unde-am găsit-o? Cum ne-am împrietenit? Ascultă-mă doar o clipă și vei înțelege tot, iar dacă ai nevoie de sfaturile și prietenia ei, ți-o împrumut așa, cam cât mănânc eu un măr și sar coarda în figuri cu Rița – Veverița.*

Într-o seară, după ce ne-am uitat la filmul acela de groază, bineînțeles că n-am visat decât monștrii și în întunericul camerei mele, parcă se ascundeau cu toții. Și-am început să plâng și „să fac urât” cum ar zice mama.

*Când deodată, în tot acel întuneric, s-a deschis **ușa**, intrând lumina de pe hol:*

*- De ce plângi **pui de om**? m-a întrebat ușa.*

*- **Mi-e frică de întuneric** și de ce am văzut aseară înainte de culcare.*

Am văzut atunci, am îngânat eu plângând, că ușa se deschide mai mult, continuând să vorbească cu mine:

- *Ei vezi, așa pățesc și cei care mănâncă prea mult seara și nu-și citesc povestea preferată. Da, nu-i nimic, o să te ajut eu să scapi de toți nepoștii din cameră.*

- *Poți să faci tu asta pentru mine? abia am întrebat-o eu.*

- *Sigur că da, doar să-mi promiți că mă vei asculta.*

- *Atunci, pot să te rog să fii prietena mea? am întrebat-o eu.*

- *Abia aștept, mi-a răspuns veselă Ușa – Pușa. Hai atunci, să ne jucăm.*

- *De-a ce? am întrebat-o eu.*

- *De-a liniștea și încrederea înainte de culcare.*

- *Și cum se joacă jocul acesta? E greu?*

- *Nimic mai simplu, răspunse Ușa-Pușa. Important este să faci tot ce-ți spun eu. Accepți?*

- *Accept, am răspuns eu, dând mâna cu Ușa – Pușa , că așa s-a prezentat.*

Și așa, buna mea prietenă, Ușa – Pușa m-a învățat că înainte de culcare să nu mai citesc sau să văd la televizor lucruri care nu-mi plac și-mi este frică și să nu joc pe internet, jocuri cu monstruleți. Dar, pot să citesc în schimb, o poveste plăcută, care mă liniștește sau mi-o spune mama.

Apoi, îmi spun rugăciunea și sting lumina. Sunt sigură că n-o să mi se întâmple nimic rău, deoarece ușa veghează, adică este întredeschisă și sora ei, bună, Ina – Lumina, pătrunde ca o rază în cameră. Și e atâta liniște și chiar că nu mi- e mai frică de nimic.

*Mă joc cu prietena mea, **Ușa – Pușa** de vreo săptămână și chiar că merită. Știi, mă lasă s-o „îmbrac” cu hainele mele agățate pe cuiul din tăblie, dar și-i dăruiesc, lipindu-i pe părți din desenele mele preferate. Ne înțelegem așa de bine!!!*

*Ai și tu o problemă? Ți-o rezolvă **Ușa – Pușa** imediat, și-o să te lase s-o ții deschisă, până o să ai **încredere în tine**, că ea vorbește și cu **Ina – Lumina**.*

*Dacă eu... da, da, am rămas prietenă cu **ușa camerei mele**, acum stă chiar **închisă**, nu mi-e mai frică și știu că dacă e nevoie, putem să ne jucăm iar.*

*Îmi place s-o și alint și i-am mai găsit și alte nume: „**Ușa – Pușa – Mătușa – Corcodușa – Șoșușa – Șușa**”.*

*De acum, poate să vină noaptea liniștită, cu Moș Ene pe la gene, că sunt pregătită. Adică, dacă ai o prietenă bună ca **Ușa – Pușa**, se mai pune problema?*

Păi vezi, lasă-mă să-ți spun:

noapte bună,

pe-o alună,

somn ușor

pui de om, pușor.

Sora Dia

(scrisă pentru cel / cea care are diabet)

1.

Eu sunt simplu

Sora Dia

*Și descind din ... **DIABET***

Stai și-ascultă un moment.

2.

Cum ajung la ușa ta

Vrei acum să știi mata?

Simplu, vin încet pe scară,

Poate-ai vrea să stau afară?

Da, corect ar fi mai bine

Nici să nu aflu de mine.

3.

Pentru că există-un „dar”

Doar o clipă stai măcar

Și m-ascultă cu răbdare:

Eu nu caut pete-n soare!

Nici mâncare fără sare

Sau zahăr prin buzunare

4.

Nu-ți pot spune, poate-i trist

Când apar, dar eu exist,

*Vin încet cu **analize**,*

Și-ți mai fac chiar și surprize

Dar, apoi, te iau de mână

Ca să mergem împreună.

5.

Știi, când e multă mâncare

Faci concurs printre borcane

Și la fotbal, ai uitare,

Fără să dai ascultare,

Când stai tot „pierdut” pe-afară

De cu ziuă, până-n seară.

6.

*Și vizându-ți **glicemia***

*Vine **HIPO**... nebunia*

Fiindcă, simplu, ai uitat

C-ai putea fi vinovat

De tot ce s-a întâmplat

Când o clipă am ... plecat.

7.

După care, stai cuminte

*Că te-nvață **DIA**, minte*

Să știi scurt, clar și precis

Ce să faci și ce-am prescris

Când apari, în graba mare

Fără să-mi dai ascultare.

8.

Caută în raft, mai sus

*Unde **proteine**- ai pus,*

*Plus mormane de **glucide**,*

*Și-alte tinere **lipide**,*

*Apoi, **trece și calculează**,*

*Cât pe zi se... **ingerează**.*

9.

După care, în dozaj
INSULINA, ca marcaj,
 Te ajută să reglezi
 Sigur, să nu galopezi,
 Jocul tău cu mine, **DIA**
 Peste noapte, chiar și ziua.

10.

Știu că-ți place să înveți
 Să joci minge pe pereți
 Nu te-opresc să faci ce vrei
 Doar cu grijă să mă iei
 Căci efortul tău prea mare
 Pentru mine-i o-ncercare.

11.

De aceea, vreau să-ți zic
 Nu pleca, mai stai un pic
 Hai să facem casă bună
 Și-ți jur, chiar și pe lună,
 Mulțumesc pentru... moment!
Să învingi în ... DIABET
 O să fiu copil cuminte
 Nu uita și ia... aminte.

12.

Că încet, încet de tot,
 O să mă iei peste tot.
Pentru-o viață împreună
 Chiar mai rea, sau foarte bună
E nevoie de talent

13.

Asta e povestea care
 O s-o știe fiecare
 Fiindcă eu, **DIA** numită
Sora TA, neprețuită,
 Te învăț să știi mai bine
 Cum să viețuiești cu... mine.

14.

Deci, te rog, nu mă uita,
 Eu sunt simplu, **sora DIA**
Și descind din DIABET
 Mulțumesc pentru... moment!

*Aș fi vrut să-ți scriu în proză, dar te uită, m-am trezit că-ți spun
 o poveste-n versuri, mă ierți?*

Sunt chiar eu

*(scrisă pentru cel / cea care dorește
să-și cunoască corpul)*

Astăzi e ziua mea. Adică, să-ți spun ce anotimp este? Păi, al tuturor din jurul meu. Și-am primit cam multe daruri. Ce? Nu știu să-ți povestesc. În ce erau? A! Aici mă știu:

*„În cutii maronii
și-n pachete-etichete
pentru noi, băieți și fete.”*

*Doar un dar pare mai mare. Oare? Chiar? Uite! O **oglină** lucitoare, rază bună de la soare.*

-Cine-o fi? mă-ntreb, privind chipul mic ascuns în ea.

-Ia privește mult mai bine.

Nu seamăn puțin cu tine? îmi răspunde cineva.

*-Sunt chiar **EU!** spun uimit și mirat și m-apropriu de **oglină**.*

-Da, îmi răspunde ea, suntem una,

Ne privim întotdeauna,

Suntem tineri și frumoși

Din cutie-acuma scoși.

*Și-ncap tot chiar și-n **oglină**, să mă prindă. Și de jos în sus și de sus în jos, nu-s deloc pe dos. Și-s tot eu de ziua mea, să mă vadă cine-o vrea, cât sunt de frumos!*

Cum arăt? Încep să pipăi, să privesc și să mă mir:

-CAPUL e căsuța mea

Ce -are –ntrânsa , uite-așa:

OCHIȘORI – ca ferestruici,

NASUL – stâlpul casei,

GURA – ușa primitoare

și **URECHI** – ascultătoare,

iar acoperișul ține

știi tu bine,

MINTEA-n loc, pe un prag de soc.

Prind culoare, una – două:

gura – roșu de cireasă

*iar de **ochi**, ce să vorbim*

apă, frunză, munte, soare

sunt lumina pe o floare

călătoare.

*-Unchiul – **TRUNCHIUL**, drept ca bradul, îmi șoptește –
ncetișor:*

c-are ceas deșteptător,

INIMA –un bun motor

și că bate tica – tac,

zi și noapte-neîncetat.

Tot aici adăpostite, stau așa, bine păzite:

*mândra doamnă **SPLINA** – fină,*

îmbufnata **FIERE** – piere
 drept **FICAT**, prințul cel neînfricat,
 ca **STOMAC**, un covrig întreg cu mac,
 și-un **PLĂMÂN** puțin nebun după gura lui de... aer, pare-un fraier.

Unchiul **TRUNCHIUL** are **MEMBRE** ce se duc în sus și-n
 jos, cu folos:

-rămurele - scândurele
 -zburătoare - lucrătoare

MÂINILE ca florile ce-au petale –**degețele** pentru maci și
 micșunele. Ele sunt lumina mea, când să scriu mamei aș vrea, să-i
 trimit pe bob de rouă, gândul meu atunci când ... plouă.

Apoi:

-am **PICIOARE** – umblătoare
 și **călcâie** de lămâie,
 la balet stau doar pe poante și din casă ies pe vârfuluri
 ca să nu fac **mersul** cioburi,
 joc șotron pe strada mare, cu mâinile-n buzunare,
 cocoțat pe-o bicicletă, nepoată de trotinetă.

Știu acum ce am și n-am. Am un: **CAP** și **TRUNCHI** și
MEMBRE. Sunt un **OM**, alerg și cânt. Scriu scrisori pe drum de
 vânt, să mă credeți pe cuvânt.

Stau pe vârfuluri poante-toante când primesc de ziua mea, darul
 cel de preț, **PE MINE**, lunguiet sau lunguiață, prea isteț sau prea

isteață, ce privesc dintr-o oglindă, la o lume mult prea blândă, ce se miră și desfiră:

-Cine-o fi?

*-E o întrebare ce mă face mult prea mare! Cin-să fie? Știu răspunsul! Să vi-l spun? **SUNT** chiar **EU**, acela. **BUN!***

Scrie povestea ta...

Adunate aici / Pentru cei mai mici

Alfabetul se învață din povești (1993).....	7
<i>Anotimpurile.....</i>	<i>7</i>
<i>Bună – alună, într-o căpșună.....</i>	<i>8</i>
<i>Cornul Lunii.....</i>	<i>10</i>
<i>Degetele Dorinei.....</i>	<i>11</i>
<i>Expoziția.....</i>	<i>12</i>
<i>Feciorii împăratului.....</i>	<i>14</i>
<i>Ghemele jucăușe.....</i>	<i>15</i>
<i>Hai – hui.....</i>	<i>16</i>
<i>Iarbă, iarbă, fir de iarbă.....</i>	<i>18</i>
<i>Îhî! Îhî!.....</i>	<i>19</i>
<i>Jucăriile.....</i>	<i>21</i>
<i>Kim, bucuria cercului.....</i>	<i>22</i>
<i>Livada.....</i>	<i>24</i>
<i>Margareta.....</i>	<i>25</i>
<i>Numărătoarea.....</i>	<i>26</i>
<i>Omul de zăpadă.....</i>	<i>27</i>
<i>Pantofiorii.....</i>	<i>28</i>
<i>Q și-atât.....</i>	<i>29</i>
<i>Rândunica.....</i>	<i>31</i>
<i>Străjerul împărătesc.....</i>	<i>32</i>
<i>Ștersătura.....</i>	<i>34</i>
<i>Turnul.....</i>	<i>35</i>
<i>Țândărică.....</i>	<i>36</i>
<i>Ursul „Moș Martin”.....</i>	<i>37</i>
<i>Vară – Varză.....</i>	<i>39</i>
<i>Fix – Pix – Tix.....</i>	<i>40</i>
<i>Yes!.....</i>	<i>41</i>
<i>Zăpăcilă.....</i>	<i>42</i>
Șotron în cuvinte și creion (1993).....	45
<i>Șotronul.....</i>	<i>45</i>
<i>Fluturile poștaș.....</i>	<i>46</i>
<i>Video – telefonul.....</i>	<i>48</i>

<i>Dia – Păpădia</i>	50
<i>Povestea drumului</i>	51
<i>Dacă</i>	52
<i>Curcubeul</i>	54
<i>Poveste neterminată</i>	55
<i>Bob de rouă – fulg de nea</i>	56
<i>Daruri năstrușnice</i>	57
Cinci arici, licurici (1994)	59
<i>Un arici, licurici</i>	59
<i>Șapte pești</i>	60
<i>Frunza de nisip</i>	61
<i>O întrebare?</i>	63
<i>Chițibuș</i>	64
<i>Rodul soarelui</i>	66
<i>Piersica cu... urechi</i>	67
<i>Albastru</i>	68
<i>Mă puteți crede?</i>	69
<i>Împărățiile</i>	70
<i>Mărgelele</i>	72
<i>Cămpapacalul</i>	73
<i>Am uitat!</i>	75
Cartea cu degețele (1994)	77
<i>Cartea cu degețele</i>	77
O poveste la... borcan (1996)	79
<i>O poveste la... borcan</i>	79
Mate – vers, Pe ales! (2005)	83
<i>Pentru Tine</i>	83
<i>De la unu pân-la zece</i>	83
<i>1,2 / Joacă-te cu noi</i>	83
<i>1,2 / Vin la voi</i>	84
<i>1,2,3 / Floarea e de tei</i>	84
<i>1,2,3 / Pe stradă e polei</i>	84
<i>1,2,3,4 / Am în oală lapte acru</i>	85

<i>1,2,3,4 / Hai la teatru.....</i>	85
<i>1,2,3,4,5 / Am văzut niște pitici.....</i>	85
<i>1,2,3,4,5 / Ace de arici.....</i>	85
<i>Numără cu noi.....</i>	85
<i>Numără cu ei.....</i>	85
<i>Unu.....</i>	86
<i>Zece.....</i>	86
<i>Compararea-i pe măsură.....</i>	87
<i>O punguță fără... bani.....</i>	87
<i>Cornul cu arici.....</i>	87
<i>Un baton de ciocolată.....</i>	88
<i>A tăia un măr în două.....</i>	88
<i>Număr natural și banal.....</i>	89
<i>Stop! Urmează variații – operații.....</i>	90
<i>Milion de carton, jumătate, sfert, dreptate.....</i>	90
<i>Uite o trăsură, unitate de măsură.....</i>	91
<i>E grăsanul, kilogramul.....</i>	92
<i>Leul – Paraleul.....</i>	92
<i>O felie, geometrie.....</i>	93
<i>Un pătrat, drept împărat.....</i>	94
<i>Dragă unghi – dreptunghi.....</i>	95
<i>Unghi – triunghi.....</i>	95
<i>Tot încerc, poveste-n cerc.....</i>	96
<i>Nu am timp, anotimp.....</i>	96
Versurile toate / Sunt creioane colorate (2015).....	97
<i>Mac – floare de ac.....</i>	97
<i>Dia – Păpădia.....</i>	97
<i>Albăstrița.....</i>	98
<i>Firul de iarbă.....</i>	99
<i>Moș Martin.....</i>	99
<i>Creionul fermecat.....</i>	100
<i>Ghiocelul.....</i>	100
<i>Prietenele Sabineii.....</i>	101
Povești... vindecătoare (2016).....	103
<i>Siropel și Tablețița.....</i>	103

<i>Ușa – Pușa</i>	105
<i>Sora Dia</i>	108
<i>Sunt chiar eu</i>	110
<i>Scrive povestea ta</i>	114

